

Forfatter: Aarestrup, Emil

Titel: Emil Aarestrups samlede skrifter

Citation: Aarestrup, Emil: "Emil Aarestrups samlede skrifter", i Aarestrup, Emil: *Emil Aarestrups samlede skrifter*, udg. af Hans Brix ; Palle Raunkjær , C. A. Reitzel, 1976, s.VII.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-aare02val-shoot-idm140352656678128.pdf> (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Emil Aarestrups samlede skrifter

DU SØDE BARN, SAA LÆNGSELSFULD OG STILLE

Du søde Barn, saa længselsfuld og stille,
Hvem Tungsind hviler i det mørke Øie,
Vi hilse dig, vi vil dit Sind fornøie:
Hvem vi forenede skal Ingen skille.

Paa Englelyrer vi bag Skyen spille,
Og alle unge Hjerter kan vi bøie;
Thi vi har Magten fra det Evighøie;
Vi gjør dem lykkelige som vi ville.

Saa lød det ud fra Skyen. Duggen faldt.
Da smeltede de bløde Hjerter sammen
Ved Himlens Stjerner og ved Maaneflammen.

Og det blev mørkt for vore Blikke -
Og Nattergalen slog - vi hørte ikke -
O Coelestine - har du glemt det alt?

SONNET-

Blus, Kinder, ei saa purpurrøde!
Løft, Huldeste, det Blik, du sænker!
Amor, det veed du, hader Lænker,
Og ei at tro paa ham er Brøde.

Lad alle Hensyn være døde!
Alt, hvad vor Kjærlighed indskrænker!
Først naar paa Ingenting man tænker,
Kan Sjælene ætherisk gløde.

Der er en Lov for Lidenskabens
En himmelsk Ret, en jordisk ikke,
For visse svage Øieblikke

For Hjertets smeltende Fortaben
Og Dydens melankolske Engel
Maa vige Sædet med sin Liliestengel

JEG GIK SAA TIDT TIL DISSE KLIPPESTENE

Jeg gik saa tidt til disse Klippestenene
Ned ad hvis Mus de kolde Kilder skylle,
Hvis Krat og Ranker Vandreren indhylle -
Der var en Ro, en Fred - jeg var alene.

Der hang saa runde Rær paa alle Grene.
Der var, mit Blik og Øre at fortrylle
Af Farver og af Duft og Lyd en Fylde -
Der var en Ro, en Fred - jeg var alene.

Og endnu tidt mig Eensomheden favner
Og trykker dybt i sine brune Skygger -
Men Ro og Fred er ikke meer at finde.

Den fulde, hele Eensomhed jeg savner
Thi jeg er selv ei fuldt og heelt derinde
Nu hos en anden halvt mit Hjerte bygger.

4

JEG VAR SAA TIDT SAA SVÆRMERISK ALLENE

Jeg var saa tidt saa sværmerisk allene:
Ved Strandens Bugt, hvor brede Bølger skylle,
I Skov, hvor Nattergalene fortrylle,
Hvor ofte var jeg henrykt, skjøndt allene!

Der var saa roligt bag de tætte Grene;
Naturens Aande kunde Brystet fylde,
Fjernt saae jeg Solen Taarnene forgylde,
Her var jeg tryg og glad, skjøndt jeg var ene.

End skønne Eensomhed, Du, tidt mig favner,
Og jeg kan Himlen see fra Dine Skygger,
Men ak! for Længslens Savn Du ei betrygger.

Et Væsen nu, den Elskede! jeg savner;
Hvad er selv al Din Ro foruden hende?
Til Elskovs Eensomhed der hører *tvende*.

5

HVOR ALT ER TAUST. HVERT BLAD, HVER LØVRIG RANKE

Hvor Alt er taust. Hvert Blad, hver løvrig Ranke,

Som kaad og overgiven før sig snoede
Omkring de smekkre Stammer, hvor de groede,
Til melankolske Hvelvinger sig sanke.

Dorsk flyder Aaen hen, den dunkelblanke.
Hvor øde, hvor den gamle Ridder boede
Hvor skummelt, hvor hans Seng og Lampe stode
Jeg hører kun mit eget Hjerte banke.

Kun Duggens Fald i Haugens Buegange -
Et Gisp af Fisken i de stille Damme -
Og sagte Lyd af Hængeaskens Grene.

Her var jeg blevet - reentudsagt - lidt bange,
Hvis jeg sad ensom ved den mørke Stamme -
Men, Elsk te, jeg er aldrig meer alene.

6

VENNER, HVAD SKAL JEG FORTÆLLE OG SIGE

Venner, hvad skal jeg fortælle og sige?
Krage tær gjør mit poetiske Kridt.
At jeg fik Ja af en femtenaars Pige -
Det var saa lige.
At jeg i Haanden blev trykket saa blidt
Bagateller!
Taushed heller!
Alslags Henrykkelse er saa forslidt.

Viid blot: fortabt, med sværmerske Blikke,
Over en Krølle i Nakken jeg sad;
Glemte derover - I troe mig vel ikke? -
Spise og Drikke;
Rulled den sammen og skilte den ad;
Rødmed stille
Som den Lille,
Over et syndigt - jeg vidste nok hvad.

Moderen hvidsked i Øret paa Vatter:
Kom lad os gaae! Lad dem ene, de to!
Og de gik bort uden lange Debatter
Fra deres Datter
Kan da vel Nogen tænke og troe
Skulde jeg ikke -
Kom, lad os drikke -
Var det del Hele? - Lad mig ha'e Ro -

7

FARVEL, MIN GODE NICOLINE

Farvel, min gode Nicoline!
Du veed, at mine Suk med mere
Herefter ei tilhøre flere,
Men er saagodtsom ene dine.
Ja, de Veninder, som du har, er mine.
Det var ei godt, det var forbi
Med vore Hjerters Sympathi,
Fordi
En Vogn, et fælt Spektakel, ruller
Bort med dig, Engel, paa sin Skulder.
Jeg beder kun den korpulente Masse,
At den vil bære dig lemfældig i sin Kasse;
At de paatrængende, skjøndt bløde Hynder
Sig ikke ved uartig Tryk forsynder
Og, hvor jeg slap, begynder.
Dernæst
Anmodes du, forfløine Blæst,
Naar du faaer Lov at sidde hende næst,
At holde Maade med din Følelse
At ikke slaae din Tølperarm
For tæt om hendes Barm;
Den er, just som den bør at være, varm
Men taaler ikke mindste Gran Forkjølelse
I Spøgelser af Skove
I kan Enhver forskrække
Iførte Sneens Lagen
Antag et blidt, uskyldigt Væsen
Og bær jer ad som Sommergjække
Hun undersøger ikke Sagen
8 Og du, fordrukne Kattegattets Vove,
Der styrter vrøvlende paa Næsen
Med Munden fuld af Fraade,
Anstændig maa idag du vandre
Forskræk den unge Sjæl med Maade!
Saa tænker hun paa mig i Ro
Og maaskee mindre paa de Andre.
Du, Maane, o!
Ja, du har Lov
At gjøre hende mere stille
Gjør hende bare tro;
Lad hende see i Aften silde
Naar du har tændt dit Ny,
Min Bakkenbart i hver en Sky,
Min Hanekam i hver en Skov!
Og du, Smaaspurv, som springer fri
Den gamle Viernervogn forbi,
Og maa, som jeg, saa smaaligt lede
Om det Par Straa, du bruger til din Rede,
Fortæl om ham, der i det mørke Kammer
Er ene med sin Glæde og sin Jammer.

VENT HAM EI LÆNGER, DU DANMARKS FRISKE, YNDIGE SOMMER

Vent ham ei længer, du Danmarks friske, yndige Sommer
Vent ham ei længer med Blomster og Glæde; han kommer ei mere
Ei til Velkomst, Venner, bereder det duftende Bæger
Han, som vi rakte det helst, vor Fischer, kommer ei mere.
Fjernt, hvor Javaneren samler paa fugtige Marker sin Riisfrugt

Standste hans Vei; der lagde han træt sig til Hvile og Palmen
Breder sit prægtige Blad høitidelig over hans Gravhøi.
O hvor længtes vi Alle! hvor speidende søgte ei Blikket
Høit fra Bakkernes Hang den kommende Seiler paa Sundet.
Begede Sjøver, der rendte med Søemandens Kuffert fra Broen
Var os et lysteligt Syn, i hans Spor vi drømte den Savnte
Og naar det banked paa Døren, med svag eien- dommelig Banken -
Ak, det var ham dog ei! ei vor Vens alvorlige Ansigt
Mørknet af Solen, men lyst af det mildeste, reneste Venskab
10 Q bebrejder ham Intet! han veeg jo beskeden for eder,
I, som foragter en Sjæl, der har barnllgen offret sig Kunsten
Eder han veeg; han veeg for den nordiske Kuld, og i Syden
Favote ham togange hedt, med begelstrende Skjønhed, Naturen
Ak og trediegang i et Kys tilaanded ham Døden -
Nu i sin evige Fred forklaret han svæver omkring os,
Venskab ham ofrer, og længe skal offre ham hædrende Veemod.

11

DØER JEG - NUVEL! JEG FRYGTER EI

D øer jeg - nuvel! jeg frygter ei;
Naar du er til, saa lever jeg.
Døer du - som Skjæbnen vil!
Du lever dog, naar jeg er til.

12

CHRISTI HIMMELFARTSDAG.

Den rette, dybe Kjerlighed
Den varer evig, evig ved.
O lad mig døe! jeg frygter ei,
Naar *Du* er til, saa lever *jeg*
Døer *Du* - Nuvel, som Himlen vil!
Du lever dog naar *jeg* er til
Og døe vi sammen - evigtro
Er Sjælene i Dødens Ro.

13

O HULDE DRØMME! SMIGRENDE OG SØDE

O hulde Drømme! smigrende og søde!
Som Pigens Sjæl og Ungersvendens Tanke,
Naar ømme Savn og Anelser sig sanke,
Saa lønliglet og saa phantastisk føde!

I, alle unge Ønskers Morgenrøde,
Skjøndt mange ældre Pligter til en Anke,
I Anstødsstene for den kloge Tanke,
Jeg flygted Eder længe som en Brøde.

Thi Jorden glemmer jeg for Eders Himmel
Og Dagens Kald for Eders Aftenblaane;
Min Lampe nu gik ud - I var min Maane!

Men jeg var glad i Eders Englevrimmel;
Der er bestandig hos mig jo min Pige
Det var hun aldrig i det Virkelige.

14

NAAR LETSIND STIGER OG MIN TROSKAB DALER

Naar Letsind stiger og min Troskab daler,
Det svage Hjerte truer med at strande,
Jeg flygter til Dit Helgenbilled, Hanne,
At vække alter Livets Idealer.

Og i min Hjernes traurige Canaler
Dit Øie kaster Solskin, søde Hanne,
Saa andre Folk kan see det paa min Pande,
Hvor sig etslags tungsindigt Maanskin maler.

Til dit Portrait jeg sukker: ei du straffe
Min svære Synd paa Reiser og paa Baller,
Men ved mit Hjertes Daarligheder skil mig!

Og Tjeneren, som bringer mig min Gaffe,
Som jeg, paa Knæ for Helgeninden falder,
Og Piger strømme, for at see dig, til mig.

15

PAA FJELDET -

I

Higende, høi
Svømmer Skyen heroppe;
Vandfaldets Støl
Trodsr blandt Granernes Toppe;
Eensomheds Lyst
Fylde vort Bryst.

II

Lystige Bi,
Hav din Flygtighed gierne!
Aand, som er fri,
Søg kun det evige Fjerne!
Roligheds Lyst
Fylde vort Bryst.

III

Stolte! din Glands,
Tør du kalde den Lykke?
Hvad er din Krands
Evige Torne dig trykke;
Ydmygheds Lyst
Fylde vort Bryst.

IV

Rige! hvor lidt
Er din Rigdom, du Arme!
Gav du ei dit
For en Gnist Kiærligheds Varme.
16 Kjærligheds Lyst
Fylde vort Bryst

V

Smagfuld og stærk
Strømmer Grublerens Kilde!
Paafundets Værk
Kan det dog lædske dig, Snilde;
Skjønhedens Lyst

Fylder vort Bryst.

VI

Solen gaaer ned
Med en rosenrød Flamme
Elskte jeg veed
Du er den tro og den samme
Sandhedens Lyst
Fylder mit Bryst.

17

HVAD DISSE HAANDTRYK, DISSE BLIK BETYDE

Hvad disse Haandtryk, disse Blik betyde?
Hvad Favntag egentlig og Kys vil sige?
Det kan alene vore Hjerter, Pige,
Du lille Nar, hvor kan det Hjernen bryde?

Men naar jeg seer dig mine Kys forbyde,
Og for mit Øie, min Omfavning vige,
Saa maa jeg gribe til det Kjedelige,
Og lade fra min Læbe Viisdom flyde.

Viid da: endeel kan Stemmen tolke fyndigt
Og med poetisk Kraft fra Hjertet vælte,
Men noget dog, det Søddeste, slet ikke.

Og derfor Læber, Arme, Barm og Blikke
- Hvad skal jeg kalde det? - de sammensmelte
Til etslags Tungemaal, saa stumt som yndigt.

18

PAA HINE STENE STOD HUN

Paa hine Stene stod hun -
Letsvævende, den Søde,
Endnu i Aftensolen
Seer jeg dem fjernt at gløde.

Ved denne frosne, stive

Indsø stod hun, den Smukke
Hvo havde tænkt, at Søen
Endnu vel kunde sukke?

Ved disse hule Pile
Tog hun engang sit Sæde -
Jeg seer dem end, halvdøde,
I Eensomheden græde.

Og jeg - jeg, som var borte,
Og neppe modtog Breve -
Hvo havde tænkt, at jeg vel -
At jeg endnu kan leve?

DEN KLOGE OG DEN GALE

Paa en forsigtig valgt Spadseretour -
Som for at nyde fri Luft og Natur -
Ledsagede en Mand, der var bekjendt som klog,
Og vilde undgaae Opsigt ved et tvungent Tog,
Sin Ven, der alt i flere Aar var gal,
I Stilhed hen til det fornødne Galehospital.
De meldtes beggeto, som det sig hør og bør,
Og traadte ind for Husets Directeur.
Den Gale, der, som alle Gale, var
Den som Vor Herre bedst for Tungebaandet skar,
Han - efter de fornødne Buk -
Tog Ordet først og sagde med et Suk,
Idet han pegede paa sin Ven: "De seer
Her en Ulykkelig - lad mig ei sige meer!
Hans hele Slægt, jeg selv, vi skal
Taknemligen erkjende det, ifald
De kan igjen forskaffe Manden
Det saa Nødvendige - (han pegede paa Panden)
Al Skaansomhed, al Hjelp, Hr Directeur,
Alt som anvendes skal og bør -
Tilgiv - De veed det bedst -
Men her - (han lagde Haanden paa sin Vest)
Her banker noget, som - skjøndt med Bekymring - trygt
Betroer en Ven til Deres Konst og Kløgt."
Den Kloge hostede, han smilede, blev stum,
Bifaldt den Gales Snak med et ironisk Hum!
20 Gav Vink og Øiekast; besaae
Lidt haanligt Neglene; udbrød tilsidst: Haahaa!
Var routineret i sin Kunst,
Trak Klokkestrengen blot,
Og sagde til den Gale: Godt!
Den Gale bukkede og gik sin Vei.
"Gudsød! Han er den Gale, ikke jeg! -
Udbrød nu pludselig den kloge Mand: -
Stop ham! han er fra sin Forstand."
Det veed jeg nok, gjensvarte ham med Kulde
Og med et høfligt Smil den tillidsfulde
Med Ordner decoreerte Directeur,
Der havde seet saa mange Gale før:

Det veed jeg nok, min Ven! men kom -
Her er et Værelse - behag at see Dem om -
Vi tales nærmere - vi to - adjeu! -
Før ham i Mesaninen, Litra Ø.
Den Kloge førtes bort, fik sit Lukaf,
Sin Brix, sit tynde 01; han gav
Forklaringer, Beviser, truede, blev grov -
Man svarede blot med en Ende Toug.
Og ved en smal Diæt, ved Prygl, som han fik tidt,
Forsvandt hans Raserie lidt efter lidt;
Han troede selv tilsidst, at han var gal,
Og døde i det samme Galehospital.
Den Gale, som gik fri, blev en fornuftig Mand,
Og hængte sig om nogle Aar med fuld Forstand.
Det kan Enhver af os imellem hænde
Det Gale fra det Kloge ei at kjende.

21

MIN HØITÆREDE KJÆRE VEN OG VELYNDER

I

Min høitærede kjære Ven og Velynder!
Heri Nysted blandt Ugler, Krager og Bønder
Slider jeg min usle Dag, Polemeia,
Efter Skjæbnens gode Smag, Pyteheia

II

Det skal mig i mit Inderste fornøie
Om min Broder og Venner godt kan døie
Kjøbenhavn og dens Besvær, polemeia
Jeg trives der som her, pyteheia

III

Vi har Ruskveir, og Horizonten surmuler,
Solen borte, og Luften bider og kuler;
Ja, jeg svær ved Antichrist, polemeia
Uden Kone døde jeg vist, pyteheia

IV

Ønskeligt om Hr Ven med Besøget os glæder,
Hvad om han gjør os til Nytaar den Hæder!
Her er altid Gjæs og Glas, polemeia
Og en Præst som synger Bas, pyteheia

V

Knappe op skulde vi Vesten og Frakken
Den ei drikker, skal Flasken suse i Nakken
Oxehovedet skal hae Hug, polemeia
Hold det tyst, og Munden luk, pyteheia.

22

VI

Du kan tro, min Bondechloris her hoverer,
Snerper paa sin Mile Mund, proponerer,
Og til intet siger nei, polemeia
Hold det tyst, det beder jeg, pyteheia

VII

Du kan tro at 10 Dalersedlen her gjælder,
Jeg kan blive Brudgom med femten Mamseller,
Kongens Mynt har her Gehalt, Polemeia
Hold det tyst, nævn ei alt, pyteheia!

VIII

Du kan tro, at her vanker fersk Smør og Rødbeder,
Røgede Skinker med Grønkaal, Brasen og Gjeder,
Harer springe om vort Slot, polemeia
Hold det tyst, jeg lyver godt, pyteheia

IX

Du kan tro, Brændvinssuppen her man kjender,
En Bouteille efter Tønderne stadigt man brænder,
Lugten kjends tre Fjerdingsvei, polemeia,
Hold det tyst, og sug det ei, pyteheia

X

Du kan tro, Tobakspiben Munden passer
Femten Piber jeg ryger uden Grimasser
Dobbeltøllet ovenpaa, Polemeia,
Hold det tyst, jeg lyver saa, Pyteheia

23

XI

Saadan lever jeg, arme Mand, her paa Landet
Men i Tegnebogen svinde Grynene forbandet;
Bagatell! jeg har godt Huld! polemeia
Hold det tyst, Guld er jo Muld; pyteheia

XII

Lige godt, min Hr Ven! nu er Brevet snart ude,
Kjøbenhavn snart jeg seiler nok til paa en Skude,
Paa tre Hjul eller fem, polemeia
Hold det tyst! den Løgn var slem, pyteheia

XIII

Midlertid, gode Ven, nyd Lykke og Helsen
Det er Tid snart at krybe i Faareskinds-Pelsen,
Støvler paa og Skindkabus, polemeia
Hos Cassereren en Rus, pyteheia

XIV

Med en Hilsen til Din Hanne, den tykke, og tynde
Maa jeg inden Brevet sluttet mig skynde
Lad mig høre fra Din Kant, polemeia
Farnu vel og lev galant, pyteheia.

24

I VERS, FRITZ TIMM, HVAD MERE ER, I STANZER

I

I Vers, Fritz Timm, hvad niere er, i Stanzer,
Og meer endnu, I byronske, jeg skriver
Mit første Brev, og - ærlig talt - jeg standser
Kun naar en Glut, af dem Vor Herre giver
En Melkehud, og intet Haar, som river,
Forbi min Kones Jalousier svandser
Og ei min Muse seer, som uden Pantser,
I bare Særk Dig en Francaise dandser.

II

Du skulde see vor By, Du vilde sukke
Thi Hoved-Gaden er en Rendesteen
Hvori, som Gjæs og Ænder, sees de Smukke
Med Bryst og Top, men ikke deres Been
Vor By, som andre Byer, har sin Dukke,
Sin Kirke mener jeg, en gammel een,
Rødmusset, buglet, tyk, Spidshue paa,
Som Lynet med en Kindhest satte skraa.

III

Hvert Tag for Blæst [] kun lidt beskjærmer,
Men ei for Regn; een Side Teglsteen paa
Det ingen Christens Sindelag fornærmer

Om man den anden har belagt med Straa
Halv røde derfor og halv smudsigraa
De ere ikke uliig Slaveærmer
Indgangene har vilde Vandfaldstrapper
Og hist og her de rystende Karnapper

25

IV

Blandt Byens mærkeligste Ting er Rips,
En Pharmaceut, der skjænker Byens Raps,
Omegnens ogsaa, mangel bitter Snaps
Og som trods Nogles hemmelige Knips
Og Andres gandske lydelige Klaps
I tvende Maaneder er bleven - vips!
Skjøndt mange Andre løb med ham omkaps"
Til Byens allermærkeligste Laps.

V

Vor By, som anden By, har sine Klokker,
Og Klokkere, tilmed sit Klokkefaar
Thi Sjælehyrden er et Klokkefaar
Og vor desuden er, som Ordet gaaer,
I egentligste Mening Klokkefaaar
Og - tilgiv de fortvivlet mange Ogger
Og var han ei, jeg gad nok havt den Ære!
Hans Kones nemlig for en Stund at være

VI

Byfogden er en Mand, som taler norsk
(Hans Kone taler engelsk som en Svedske)
Stupigen derimod, den pene Gedske
Fra Rødby, taler Lollandsk som en Torsk
Og Line Pram har Du hørt Engle hvidske ?
I Nysted er ei Nogen Flab saa dorsk
Ifald polsk Tiggergang han skulde vandre
Til Kone tog han hende fremfor Andre

VII

Gjestgiveren er lille, feed og skaldet
Han fører Gud i Munden ligesom Skraa»
26 Og skaffer Viin, og Værelser, til Ballet
Han siger: Nogle har mig Hykkler kaldet,
og meget rigtig; thi man vide maa
I tyve Aar har jeg studert derpaa
Jeg vædder, ingen Præst i Christenheden
Velsigner meer end han sin Hiord heneden

VIII

En Stivelsefabricør boer her i Gaden
Som vilde gjerne lade gammel og
Som dør nok med det første, stakkels Skrog
Postmesteren, Hr Puff, boer ei i Staden
Men udenfor, og troer sig mere klog,
Han vil agere ung; men kommer Raden
Til hans Madame, holder hun for vigtigst
At synes ædru, hvilket er nu rigtigst?

IX

Er Du en Ynder af at Damer ride
Saa kom, Du faaer at see hvad Du kan liide
Byfogdens Kone rider godt sin Hest
Postmestersken paa Narrekaske bedst
Og alle Bønderpigerne dernæst
De ride overskrævs, det maa Du vide.
Af Kurven kikke ud lidt Hønsekræ
Og af det sorte Strømpeskraft et Knæ.

X

Forpagter Vintergrøn er en, jeg agter
(Og ikke for hans Datters skyld alene
Som maaskee mangen Gavstrik kunde mene,)
Men for hans Passiar, hans muntre Fagter
27 Fordi han er ei nogen slet Forpagter
Der, som han siger, drikker Frokost ene,
Men efter Næseblødningen hver Morgen
Med Doctoren har Lyst at drukne Sorgen

XI

Iøvrigt er han Mand med Levemaade
Som reisende Forpagter Kongens Klub
Har af hans Tønder Korn havt megen Baade
Exkjøbings Folk og dem i Ub og rup
Og Præsterne ved deres Aftensup
Har høstet meget af hvad Manden saade
Især i L'hombre, men dog meer i Treize,
Han har en sort Callot og rødlig Næse.

XII

Hvis ei jeg havde Slid med flere Breve
Og med at holde Byens Folk ilive
Jeg kunde mange flere Ting beskrive
Det gamle Aalholm og den gamle Greve
Og Kragerne, som omkring Slottet leve
Og Masqueraden, som man her vil give,
Men jeg maa slutte; det var første Sang.
Adieu! Fortsættelsen enandengang.

XIII

Med Digtere af heelt forskjælligt Genre
Er Byen provianteret meget godt
En Rips, en Hendriksen, en Byrsting pranger
En Captain Bjerring med - som Nystedsk Sanger
28 Selv ymte de kun om det gandske smaat -
Hvor flint at efterligne Walther Scott!
Til Nød Din Ven kan puttes mellem dem
Saaledes har vi her i Byen fem.

XIV

Du faaer vel Gode, sagtens hvad min sælle
Hysteriske Figur af Ægtefælle
Tidt faaer, naar hun er ivrigst med at hikke
Og hvad der oftest følger med - at strikke
Et critisk Sidesting, med Tugt at melde
Og finder: mine Vers, de duer ikke
Sandt nok, at dette Vers er ei det bedste
Men, kjære Ven! jeg beder, læs det næste.

XV

Det næste Vers - det er da reent forbandet
Det andet - hem! ved Lyset ret beseet
Det andet Vers - ja er det eengang skeet
Jeg maatte skamme mig at sige andet
Det andet Vers - det kommer ud paa eet
Det, reentudsagt, det falder ogsaa vandet
Det er dog ærgerligen nok - naa naa
Jeg springer til et nyt igjen pas paa

XVI

Af Syge falder her enda en Slump
Skjøndt nogle flere dog endnu af Døde
Her agtes Livets Lys, dets sidste Stump,
For ringe til paa den at noget øde
Man smelter ned, dør i sin gamle Sump
Og vil de Syge ei til Sundhed nøde
29 Man Lægens Lysesax er Intet skyldig
Og hans Profit, den er dem ligegyldig

XVII

Men Penge er man meget graadig efter
Ja, somme meer end efter Mad og Drikke
I Snyderie for ingen Mand jeg hæfter
Det kan den Ærligste iblandt dem stikke
At han ei snyder just af alle Kræfter
Men alt for godt jeg veed til Pu.nct og Prikke
Man elsker Penge meer, end just saa lige
Hr A og B og Md C vil sige

XVIII

Det Overspændte og Sentimentale
Gaaer ei i Svang, og mindst blandt Bønderne
Det er polidske Folk og ei saagale
De see i Gryden, slaae paa Tønderne
Saa agtes ikke synderligen Synderne
Og vil man just om Frierier tale
De tage Pigerne med største Lykke
Hvadenten de er tynde eller tykke.

DE LEGENDE BØRN.

O Børn, I Støiende, som gjør mig Huset,
Med al sin Sneverhed, saa bredt og stort!
Hvor ofte har mig eders Leeg beruset
Og til et Barn igjen lyksaliggjort.

Naar var jeg klogere, naar var jeg bedre,
End I med eders fagre Uskyldsstand?
Og kom jeg videre, end mine Fædre,
I dette Skyggernes og Tvivlens Land?

Leeg eders Leeg! I kan, som jeg, behøve
En Tumbleplads for eders Luner smaa;
Det samme Børneværk vi alle øve,
Vi støie, larme, sukke og forgaae.

31

MIN ELSKTE! ORGLET LYDER

I

Min Elskte! Orglet lyder -
O den catolske Sang
Jeg kan den ei beskrive
Hørte Du den engang.

II

Jeg ligger syg i Carlsbad
Men meest af Længsel og Vee
Det er saa længe siden
Jeg kan ei de Kjære see.

III

O siig, min Hauge derhjemme,
De mange Blomster smaae,
Som selv jeg planted og saaede
De myldre vel hvide og blaa?

IV

Og røde vel derimellem
Purpurne som mit Blod?
Og duftende som mit Hjerte
Der aldrig Dig forlod?

V

Og Børnene - O jeg kan ei,
Jeg kan ei skrive det -
De løbe vel om og lege
Og blomstre og more sig ret?

32

VI

Og sige de aldrig til Dig
O siger Carl ei tidt
Men hvor er Faer dog henne
Kommer han ikke lidt?

Og Du - naar Lyset er slukket
Og Du sover den første Blund
Hvo kommer sagte i Stuen
Og vækker og kysser Din Mund?

33

NU TÆNDES STJERNEN

I

Nu tændes Stjernen
Og Mørket falder over Jorden
Jeg staar hvor Alperosen brænder
Nærved et Vandfalds Torden

II

O Amaryllis!
Du fjerne, i de danske Lunde!
Dig kalder jeg o kan Du høre?
O Himmel, hvis Du kunde!

III

O Amaryllis!
Du fjerne, med din Dreng ved Haanden!
Et Kys! o tag det fra min Læbe
Tag af mit Hjerte Aanden!

IV

Din lille Pige
Løft hende høit, høit op I Luften.
Som jeg Orangeblomsten løfter
Kan Du fornemme Duften?

V

Lad Kammen falde!
Lad Lokkerne om Halsen rulle!
Jeg finder dog blandt dem Din Nakke
Den blomstrende, den fulde!

VI

Luk kun Dit Øie
Lad Børnene i Drømme græde
Lad Lampen slukkes, Stuen mørknes
Jeg er, jeg er tilstede

VII

Dig Nattens Skygger
Forgjæves kun at skjule stræbe
Halvdrømmende, henrykt mig møder
Dit Bryst, Din Arm, Din Læbe.

35

DU! DU! DU

Du! Du! Du Søde!
Du Smekkre! Hvide!
Du Længselsvarme!
Som ved min Side,
Som tidt I mine Arme
Med kjælne Øielaage,
Med Blik
Slukt af en salig Taage,
Forstemmende af Lykke,
Og kysforgiftet, næsten døde -
O jeg forsmægter!
Jeg kan Din runde Hals ei trykke!
Jeg tørster efter
Din Aandes Blomsterdrik,
Din Arms Omfavningskræfter,
Din slangebygte Ryg,
Din Tunges sagte Kys, Din Munds -
Ha, hvad mig Skjæbnen nægter! - -
Ak, følte jeg dog kuns
Din Haands, Din lille Fingers Tryk!

36

JEG HAVDE FAAET BREV FRA DIG, NANETTE

Jeg havde faaet Brev fra dig, Nanette.

Jeg var, begriber du, i Himmerige.
I næste Uge - du Guddommelige! -
O min Henrykkelse, den kan du gjætte!

Den samme Dag - en smidig, svai Brunette,
En Edens Slange, fristede med slige
Forføreriske, altfor lydelige -
Hvordan skal jeg forklare dig det Rette?

Var det den sagte Vuggen af Karethen?
Laae det i Maanen? eller i Cometen? -
Var det Contourerne af Silkekjolen?

En Sympathi - thi hun var polsk - med Polen?
Alt gik i eet - du - hun - min Troskab - Himmel!
Hvor man kan være svag og hjertesvimmel.

37

FRITZ! TITUSIND TAK

Kjære Fritz! titusind Tak
For Brevet, som jeg fik, med dit Signet og Lak,
Og som forhippet jeg - du kan begribe - brak
Da jeg paany i Hjemmets Tøfler stak.
s Jeg saae Dig sporet, Ven, og i en snoret Frak,
En smilende, guddommelig Tyksak,
At imponere Randers paa en springsk Vallak.
Jeg saae paa Baller Dig, blandt Dandsernes Flikflak,
I Vinter-Garnison, i Sommer-Bivouacc -
Jeg saae Dig, gamle Ven, men - naae Dig - ak!
Her bulner jeg, hvorhen mig Skjæbnen trak,
En Skive, bred, for Kjedsomheds Attaque,
Et Skumpelskud for slette Veies Hak,
Til Ørerne imellem lollandsk Rak.
Du veed vel, at jeg Sundhedskilden drak
I Bøhmen, under Bjergenes Zikzak;
At jeg i Saxen, i en Bjergmandsfrak,
Dybt under Jordan hørte Sølvbjergværkets Krak,
Og - over Jordan - den forfærdeligste Snak,
Preussisk af en Preusser og polsk af en Polak.
O Du misunder mig den Time, da man smak
Op for mig Dørene til Dresdens Kunstgemak -
Hvor mig Correggio, hvor Carlo dolce - ak -
Du kjender mig - halv op i Himlen trak.
Og i Berlin - der mig i Øiet stak
Meer end det gamle soldateske Pak
Et par Smaapiger efter min Geschmaek,
38 Men meest Museet med Antikkerne! - jeg siger Tak,
Det føler man - det kan ei sees - langt mindre Snak
Beskriver Følelsen, som ud af Sjælen sprak
Og ligesom i Hjernen knak.
Nu maa jeg more mig, her i en gammel Frak,
Med min Madamme, ved et Parti Schak,
Og mine Børns genialske Dikkekikkekak. -
Split mig engang nu ad mit Tungsind! Prak
Og prut ei altfonneget med Papiir og Lak!

Send mig en Priis imellem, af din Aands Tobak
Jeg nyser gandskevist, og siger Tak.

39

KJÆRE HEIDENHEIM! UNDSKYLD JEG TRÆTTER

Nysted, 20 Januar

Kjære Heidenhelm! Undskyld jeg trætter
Dem midt i Deres Nattergale-Nætter
/: For Elskende, som man beretter,
Er Dagene kun maaneklare Nætter :/
Med mine tørre Commissions-billetter.
De var saa god, med Deres Estaffetter,
Hvis Grund til Fart man hurtigt g] ætter,
At tage med for mig - jeg sætter
En Streg og ei den lille Sum beretter,
Hvis Tal og Størrelse kun trætter, -
Nok sagt - naar jeg Hukommelsen fortætter,
Saa mærker jeg, min Gjeld sig letter.
Omtrent en otte Daler jeg udsletter
Af det, som jeg bestemte P. - Min Fætter
Paa Østerbro, med Lieutenants-Epauletter
Og Briller paa - jeg sætter,
At De spadserer i de skønne Nætter
/: See ovenfor :/ med den, som fletter
Dem i en henrykt Sky af Amoretter,
Engang paa Elskovsstien - O De gjætter
Vistnok min Bøn: vil De min Fætter,
Omtalte Fyr med Briller paa og Epauletter,
Vil De ham bringe fra en lollandsk Fætter,
Der gaaer med Faarepels og Cholerakasketter,
Og aldrig finder Rimets Skjønhedspletter,
Vil De ham bringe, næst Billetter,
Som indskudt jeg i Brevet sætter,
40 Hiin Rest af Penge, og - da det ei mætter -
Fem Daler til, fra Deres Ven, hans Fætter?
Hvis denne Bøn De venllgen udretter,
De mig i bundløs Gjeld til Deres Godhed sætter.
Med mange Hilsener til Dem og Den, De gjætter!

Deres hengivne

Aarestrup
Hr. Kjøbmand Heidenheim

41

KJÆRE CHRISTIAN! GODE FÆTTER

Kjære Christian! gode Fætter!
Jeg Pennen til Papiret sætter
Med Tak for Brevet, som beretter
Venligstudførte Smaa-Idrætter,
Hvorved jeg i en bundløs Gjæld mig fletter
Til Din Langmodighed og Godhed, Fætter.
At Bøgerne, de Castagnetter,
Hvormed de tunge Vinterdages Gang jeg letter,
Der snarere kan kaldes Nætter,
Er alt tilhændekomne mig, Du gjætter;
Og hvis mit nye Andrag Dig ei trætter,
Saa bedes Du - jeg frygter, at Du sprætter -
Med Sølvklang, som jeg, Hr Fætter,
Har føiet her til Rimets Menuetter,
At Du min Gjæld for Bøgerne udsletter:
Tolv Daler 'Gyldendal, een Buddet mætter.
Men alt i Sølv, i rede Sølv, Hr Fætter.
Mens Vittigheden sig endnu fortætter,
Det er nok bedst jeg Punctum sætter
Ved mine Rums Lavetter;
Min Phantasie seer mørke Pletter,
Og ingen Farver meer, kun Silhouetter;
Paa alle Genier og Amoretter
Sees ingen Hoder meer, men blot Kaskjetter;
Med Muserne, de smaae Brunetter,
I Aften intet mere jeg forretter,
Apollo gaber og paa Huen letter;
42 Jeg skynder mig; jeg føler, at jeg trætter;
Jeg stikker kun paa Rimets Bajonetter
Et Par, med Hilsner fyldte, Billetter
Fra mig og Kone og de smaa Tazetter,
Til Dig og alle Dine hjemme, Fætter.

FRA ØEN, HVOR EN STOR, ELSKVÆRDIG SLÆGT

Fra Øen, hvor en stor, elskværdig Slægt
Vil yde Deres Deillge sin Varetægt
Ledsaget af den hølstnaturlige Affect,
Der opstaaer ved det Tryllendes Aspect,
s Maa det vel synes underligt, naar frækt
En uvedkommende Spar Knægt:
Paatrængende vil lægge Vægt
Paa sin Persons og paa sin Kunsts Effect
Og dog - skjøndt Livets Architect
Har raabt mig til i Vrede: Fægt
Med Kjedsornhed og alle Sygers Slægt
Og hold Dig fra det Skjønne kjækt
For Dig er ingen stegte Duer stegt
Kortsagt: forlad det Søddeste! vansmægt!
Skjøndt denne Dom - mit Bryst er ikke lægt
For hin min Ungdoms sværmende Affect,
Jeg nærmer mig paa Rimets Skøiter kjækt
Af Poesiens Vinterpels bedækt
Til Dem og Deres unge Dame. Nægt
Mig ei den næsten himmelske Collect

At tage Deel i al den Varetægt,
Den Omhu, som paa Lolland Deres ædle Slægt,
Ledsaget af den høistnaturlige Affect,
Vil bære for en vistnok nærbeslægtet Slægt,
Og jeg - med dybeste Respect

44

DEN 28DE FEBRUAR 1833.

*

I

Deres Skaal!
Dem, hvis Maal
Er den vigtige Sag
At gjøre ved Kjærlighed Gavn! - o ja!
I hvis Arm
Livets Harm,
Bjerget ind som et Vrag,
Snart finder en lykkelig Havn! - o ja!
Gid den leve den unge, den venlige Flok,
Hvem vort Livs Gallopade og Glæde er nok!
Eders Maal -
Derfor Skaal! -
Er at fylde vort Savn
I Venskabs og Kjærligheds Navn.

II

Men forglem
Ikke dem,
Som ved Siderne staae; -
De sprang fordumstider dog med - o ja!
Og endnu -
See kun du -
De dog noget formaae;
De hoppe forsigtig afsted - o ja!
Gid de leve, de Gamle, med Hæder og Held!
Deres Ungdom var smuk og de brugte den vel!
Eders Maal -
Derfor Skaal! -
45 Var i Kjærligheds Navn
At gjøre det høieste Gave.

III

Men Især
Er der her
Iblandt Damerne een,
Hvis Skaal gjør lidt meer Embarras - o ja!
Gjør nu Plads!
Tag dit Glas!
Glædens Stemme er reen;
Vi synge et muntert Hurra! - o ja!
Gid hun leve, den Kone, den venlige der!
Hvis Geburtsdag forsamled de Yndige her.
Blot for det
Har hun Ret
Til vor Agtelse, ja
Til et høit og et muntert Hurra!

IV

Og de Smaa,
Som kan gaae,
Og som ikke kan gaae,
Og alle, Du endnu kan faae - o ja!
Og din Mand,
Hvis Forstand
Og Beværtning vi maae
Venskabeligst finde saa saa - o ja!
Alt det Godt,
Alt det Smaat,
Hvad du elsker, o ja
Dets Skaal, Caroline, Hurra!

46

V

Og vor By,
Som var ny.
Men er gammel og graa;
Paa Steder kun tækket med Straa - o ja!
Og deri
Alle vi,
Baade Store og Smaa;
Vor Lykke, vort Venskab bestaae! - o ja!
Gid den trives og blomstre, den venlige By,
Som, skjøndt gammel og skrøbelig, eengang var ny!
Og deri
Alle vi,
Baade Store og Smaa,
Gid altid vort Venskab bestaae!

MIN KJÆRE VEN BALLIN

Min kjære Ven Ballin!
Jeg ønsker Dig til Lykke, Ven, med Din
Disput om Cholera "og Cholerin,
Og skjøndt den lille Bog, af Dig betænkt som min
Endnu henligger i Hr Wilhjelnis Reiseskrin,
Jeg takker Dig, min Ven, for Min
Velskrevne, som jeg haaber, Handling paa Latin,
Saavel som for saamangenanden Din
Opmærksomhed, der overgaaer langt min.
Du veed jeg kom til Bøhmen og Berlin,
Men hverken vores eller Tydscklands Medicin
Formaaede at redde hiin
Halvengel, Døden havde valgt til sin. -
Her sidder jeg igjen i min
Bedrøvelige Skikkelse, Ballin,
Og finder ingen Urt i Skjæbnens Officin
Imod mit svage Hoved og mit Spleen.
Du har for Dig det store Magazin
Af Hovedstadens Dyvelsdræk og Sviin,
/: Hvis anden Halvdeel dog er mere fiin :/
Men jeg - ak, tænk den Skjæbne, som blev min
Dog - ikke meer om det! Hvor gaaer det Dig, Ballin?
Dit Hjerte - Ven ~ det har dog sin Termin?
Var endnu ingen qvindelig Confectrosin
Sød nok til, at Du ønsked den var Din?
Var intet Melkehvidt og Carmoisin
48 Af saadan Blanding, at det førte Din
Recipe-Finger hen paa Elskovs Mandolin?
Fortæl mig lidt derom, Ballin!
Generer Dig det danske Sprog, saa skriv Latin. -
Vi leve her i en straatakt Ruin;
Vor Vittighed er flau som Gaaseviin,
Og Sjælen i vort hele Liv Qvinin"
Min Kone er - som man kan vente det af min.
Min Dreng - hvem synes ikke godt om sin?
Min lille Tøs - hvad Hovdet angaaer - en Rubin,
Og med min egen Hjernes Disciplin
Jeg vilde ønske at det stod sig som med Din.
Men nu - jeg seer nok Rynkerne, Ballin;
Jeg hører Dig i Tanker sige: piin
Mig ikke længer med Dit Hviin! -
og jeg er redebon, at ende min
[]ige Rimepistel; kort, jeg hilser Dig og Din
Høitærede Familie, Ballin,
Samt vores fælleds Venne-Magazin
I Kjøbenhavn og deromkring, fra mig og min,
Og er bestandig

Din

E Aarestrup.
Nysted. 1ste Marts 1833.

Hr. Licent. med: Ballin.

49

MIN KJÆRE APOTHEKER TRIER

Nysted, den 20de Marts
Min kjære Apotheker Trier!
Naar De har Tid til Narrerier,
Saa haaber jeg, at De et Øieblik indvier
Til Læsningen af mine Skrivelser.
Maaskee det giver Stof til Repartier.
De kan vel forestille Dem, naar Malerier
Om svundne Dages Sympathier,
Hvorned, i Livets lange Symphonier,
Vi mangengang til Melodier
Forvandlede de kjedsomste Partier,
Naar de opstaae i vore Phantasier,
At vi maae mindes Dem og Deres Kone, Toer.
Endnu ifjor - med Glæde jeg det si'er -
Lyngbybesøget var, paa Reisens mange Stier,
Et af de kjæreste, jeg gjorde, Trier.
Og derfor hører det til Skjæbnens Drillerler,
At De og Deres Kone gandske tier.
Jeg sidder selv jo stum bag mine Jalousier,
Forfulgt af Kjedsomhedens vilde Bier,
Og efter smaa, forfriskende Partier
Som Hjerten efter Vand jeg skri'er.
Jeg vil ei kjede nogen med Beskrivelser
Om Reisen, jeg har gjort, og dens Analysier,
Men jeg vil hilse Dem fra Nysteds Pter,
Fra Hestehavens smukkeste Partier,
Fra hvad paa Lolland bedst De li'er,
Og bede, at De mit Humeur befrier
For Ængstelsen, at De bestandig tier.
50 Forresten lever jeg, ved Hjelp af Livets Bryderler,
Som Aaien, der paa Risten varmer sig og vri'er.
Luplaus og Deres Bortgang endnu daglig svier.
Jeg takker Gud for Winding og Sidenius; de to Genier,
De nuancere lidt mit Livs Tautologier.
Maaskee at Heidenheim med sin Emilie bli'er
Et Par, blandt Byens Snurrepiberier,
Der stemmer lidt med vore Harmonier.
Jeg kommer nu til de Brodererier,
Hvorned sædvanligviis Genier
Staffere Brevets Slutningsphantasier,
Hvor ingen viser sig som Gnier
Paa Høfligheds Bijouterier;
Men jeg gjør kort Process med mine Vrøvlerier.
Jeg vifter mit Farvel fra Skibets Gallerier,
Min Kone med, og mine Børn, de skri'er:
Hils Sanne, Jacob, Fanny Trier!
Og den, som jeg til Trods for Rimets Molestier
Gad sige allermeest Plaisanterier,
Kort, Deres lille Kone, Trier!
Hils alle dem! og glem Dem ikke selv! jeg oppebier
Et venligt Brev, og at De ikke tier.

Deres hengivne

Aarestrup
Hr. Apotheker Trier.

51

LOLLAND

til Fredrik den 6te, ved hans Gjennemreise
den 10de Juni 1833.

I

Velkommen, Ven! Hil dig paa de smaae
Øer i Havets bølgede Blaa!
Egen omfavner Bøgen, sin Søster,
Og Miser med Grønt dig paa mine Kyster.

II

Ofte jeg speided fra blinkende Strand
Seilet, som gled ved Himmelens Rand.
Fuglene kaldte dig, Kilder og Bække -
Ak, men forbi foer den ilende Snekke!

III

Velkommen! Lad mig omfavne dig! Huld
Er dig hvert Straa, som groer af mit Muld!
Marken dig bringer Nødtørftigheds-Hornet,
Gyldent af Halmen, vægtigt af Kornet

IV

Ikke forsmaa hvad jeg byder dig! grib!
Skoven har Træ til det dristige Skib.
Pigerne række dig Krandsen af Roser,
Marken et Landeværn, Kysten Matroser.

V

Herremænd Haanden! De bygge saa godt
I mine Lunde det landlige Slot;
52 Gavmilde, ædle, en Pryd for min Have
Dig vil de ligne, fæøfajertede, brave!

VI

Kast et par Blik bag Skovenes Blad!
Paa Kampestene Forfædrene sad.
See denne Bakke, omvæltet af Furen!
Der dømtes fordum, midt i Naturen.

VII

See dem med Ro! Den Vrimmel, hvis Raab
Bringer dig Hyldning, har Tillid og Haab.
Velkommen derfor! Selv jeg dig følger
Ærefrygtsfuld til min Grændse af Bølger.

53

DEN 15DE JUNI 1833.

Os fryder vel den unge Vaar,
Naar efter Vintrens mørke Dage
Den vender atter frisk tilbage,
Og her sit Løv-Paulun opslaaer;
:/:Dog, Moder, nei! vi Intet veed,
Der fryder som Din Kjærlighed! :/:

Selv Som'ren med sit Blomsterflor,
Og Høsten med de rige Frugter,

Naar tung af Ax sig Jorden bugter,
Og lytter til Guds Fuglechor,
:/:Vi frydes, Moder, vel derved,
Men ei som ved Din Kjærlighed! :/:

Den blomstrer evig ung og skøn
For Dine Børn i Vaar og Sommer,
Den falmer ei, naar Vinfren kommer,
Men søger Kraft hos Gud i Bøn;
:/:Gaaer selv Du ind til Himlens Fred,,
Nær er os dog Din Kjærlighed! :/:

O kjære Moder! saa modtag
Hvad kjærest er Dig at modtage,
Det Vidnesbyrd, blandt alle Dage
Er kjærest os Din Fødselsdag,
:/:Og at vort Hjerte Intet veed,
Der fryder som Din Kjærlighed! :/:

54

SKAALER VED ET BARSELGILDE.

*

I

Lad Sangens Toner raade!
Tillad os, Deres Naade,
Som huldt den Lille bar;
Og du, som under Buen
Af Kirken smukt holdt Huen,
Og I, som Vidner var -
Halleh, Halloh, Halleh, Halloh!
Tillad os, Eders Skaal!

II

Før Vinen er uddrukken,
Du, søde Glut, i Vuggen,
Modtag vort Vivat du!
Du blomstre og du trives,
Henrive og henrives,
Beständig from som nu!
Halleh, Halloh, Halleh, Halloh!

Din Skaal, Maria, du!

III

Det hælder nu mod Aften;
Alt mørknes Druesaften
Og alle Blomster smaa;
Men her, hvor Venner hvile,
Og hvor Veninder smile,
Er Himlen altid blaa.
Halleh, Halloh, Halleh, Halloh!
Det vil vi drikke paa.

55

IV

De vilde Dyr i Skoven
Og Skyens Fugl foroven,
Hvo elsker ikke dem?
Ak, Adlen er det samme
Som Vildtet blandt det Tamme
Et høit Halloh for dem!
Haliefa, Halloh, Halleh, Halloh!
Et høit Halloh for dem!

V

Om Bonde eller Barde,
Med Pen og med Cocarde,
Minister eller Kok -
I Pialter og i Kaabe -
Dog Arbeidsfolk tilhobe -
Din Skaal, du tamme Flok!
Halleh, Halloh, Halleh, Halloh!
Vor egen Skaal, Halloh!

VI

Vort Fædreland er stille
Og tempereert og lille,
Og vorder mindre vel;

Og derfor ei saa ilde
Ved et sagtmodigt Gilde,
At klinke paa dets Held.
Halleh, Halloh, Halleh, Halloh!
Vort Fædreland: dit Held!

VII

Før sig ved Salens Ende
De nye Voxlys tænde,
56 En Skaal vor Konge god!
Paa Statens lille Spidse
Staaer en Monark tilvisse
Som han paa Naale stod.
Halleh, Halloh, Halleh, Halloh!
Ham styrke Druens Blod!

57

KARLS VISE.

I

Det blæser og regner og siger: dryp, dryp, dryp!
Roser og yndelige Blommer!
Men jeg i min Kane til Hesten siger: hyp!
Vi faae vel med Tiden lidt Sommer!

II

Paa Himlen er Skyen saa mørkegraa og sort -
Roser og yndelige Blommer!
Men var jeg deroppe, saa pusted jeg den bort,
og Himlen blev blaa som i Sommer!

III

Saa seilede Skibe med lange, røde Flag,
Roser og yndelige Blommer!
Saa kom Folk fra Landet, saa var det ingen Sag;
De troede, som vi, det var Sommer!

IV

Saa kom lille Hanne, og Hendrik med - tys, tys!
Roser og yndelige Blommer!
Saa kom Jomfru Hansen, saa fik jeg et Kys -
Jeg troede bestemt, det var Sommer!

V

Saa sang Madam Heidenheim, hun var nok saa god -
Roser og yndelige Blommer!
58 Og rundt om Claveret saa stille vi stod -
Hun sang som en Fugl i Skiærsommer.

VI

Og Moder hun slog da de runde Æg itu,
Roser og yndelige Blommer!
Og laved en Kage saa deilig, som du
Har smagt noget Jordbær i Sommer!

VII

Men førend der kommer Violer og Græs
Roser og yndelige Blommer
Før kommer dog ikke min egen søde Bess
Og Alle, vi venter til Sommer!

Der ligger Tiden sidstegang paa Rumpen,
Dødskrampen knak i Haanden Pibestumpen
Han gav sit sidste Suk, sin Afskedstale
I en Tobakskyes glimrende Finale,
Hans Lee sprang sønder, som en Sæk
Er Ryggen lænet, Vingens Kraft er væk
En Stump af Timeglasset staaer ved Siden
Saaledes ender det med Tiden!
Med matte Hænder skrev han Testamentet
Chaos er ene Arving; ei uventet.
Solguden ligger apoplectisk
Baglænds i Vognen, som med slidte Hjul
Med samt sit Fiirspand, gispende og hectisk
Fra Himlen falder i en gul
Forreven Sky, blandt Gruus og Blokke
Staaer en Ruin af Kirkens gamle Kasse
Hvor længst alt revnet laae den store Klokke
Nu seer for Alvor man hysterisk daane,
Med samt sit skjæve Ansigt, Nattens Maane
Dens Ansigt gjør en underlig Grimasse
Ja, det er reent forbi med Eder
Tilbedte Jordens Herligheder
Der ligger Kronen, som saa tidt blev limet
Og under Dynen Ridderen er besvimet
Og virkelig paa Potten Landets Fyrste
Hans Ordensbaand er viklet om en Børste
Og Feiekostens gamle, skidne Stump
Det visne Træ, det sammenfaldne Slot
60 Et sjunkent Skib, Naturens Bankerøt!
Den Læst, som var i Livet her saa vigtig
Den Traad, hvormed man syede alt forsigtig
Den tomme Pengepung, det smule Lys,
Hvis Talg forgyldte lidt af Verdens Gys,
Viinflasken, Buen, Flintekolben
Alting forgaaer det mindste som det største
Yertsfauset falder om, der styrter Stolpen
Med Skildtet, hvorpaa Jordens Klump
Afmalt med forudskuende Forstand
Sees blussende, som et Bundt Høe, i Brand.
Det kaldtes viseligen Verdens Ende
Hvad længst sig holder seer man strax derhenne
En Galge og i den en Mand at hænge
Men det vil heller ikke vare længe
Det stolte Skuespil henslængt i Krogen
Exeunt omnes siger Bogen
Saaledes, Hogarth, tegnede du Verden
Som i Begyndelsen mod Enden er den
Det ligner - raabte du - det ligner godt!
Og det, ved denne Sag, er Sagen blot!
Om Alt det andet end er Fuserie -
Hvad gjør det? Konsten, Alting er forbi
Den nøgne Sandhed, gammel og alvorlig
Vil treffes om den end er styg og daarlig
Jeg kjender ogsaa det Sublime
Og fuser paa det i min sidste Time
See Skønhedslinien! see Skønhedspletten
Bi lidt - her fattes kun Paletten
Min egen, knust, i Spalter,
Som snart jeg selv med alle mine Pialter
Der ligger den, sin Glands berøvet
61 Blandt andet Skramlede i Støvet
O Hogardt! her paa dette Billed
Er ogsaa vist din Taare trilled
Den trilled tidt, man seer det ikke,
Men gennem tykke Taareblikke
Som ellers, skjøndt man maler flittigt,

Man maler ikke klart og vittigt.
Din mandige, forvovne Længsel
Slap ud tilsidst af dette Fængsel,
Hvori din Kunsthaand skrev paa Muren
De rædsomme Portraiter af Naturen
Som ingen traf saa ypperlige,
Saa moersomt sanddrue, evig gyselige.

62

EPIGRAMMER

BOYES DIGTE.

Malm - siges - er i hans Basun:
Mig klinger den bestandig som Cattun.

HAUCHS HELTE.

De Helte paa Cothurner? Pokker!
De gaee jo ei engang paa Sokker.

ØHLENSCHLÆGER.

Gud ham og hans Begeistring skiærme!
Til ham jeg end bestandig haaber;
Thi der er flere Kræfter i hans Bærme,
End i de andres Første-Draaber.

L. HEIBERG.

Al Ære værd er - -s Poetik,
Men intet mod et af hans Frues Blik.

ANDERSEN.

Hans er en grumme flau Maneer
Men yderst yndet, som du seer.

63

INGEMANS ROMANER.

Tidt saaes blandt Nyrenberger-Varer
Lackeerte Riddere med Skræk,
Men med et saadant Sirups Overtræk
Saaes aldrig forhen Træ-Husarer.

MOLBECH.

Gjenvordighed i Elskovs Sager
Har gjort ham bleg og mager,
Og Hjertets lille Lue
Gik ud engang han nøs af Snue.

CHRISTIAN WINTHER.

Ham - Gud give
Jeg kunde naae i det Naive!

HERTZ.

Ved dennes Dirgili jeg med Tullin istemmed:
Gud! hvilken Citharklang fra en Spædlemmet!

DO.

Ja selv hans Qviddens Melodi jeg ærer,
Naar han æsthetiserer og belærer.

Men han kan ogsaa gjø og glamme
Hvo skulde tro, det var den samme!

64

OVERSKOV.

Han fatter for og sætter over -
Der er dog ingen flere Overskover?

GRUNDTVIG.

Apollo rørte dig den Time
Du hørte op at leverrime.

Saaledes peeb de Gamle? Hu!
Saaledes piber man kun nu.

METRIK.

Saadan versificeres? Hør,
Den Ironi er alt for tør.

En saadan Karl og Epigrammer!
Knap Thor kan slaae ham med sin Hammer.

Det var dog et dybsindigt Hum!
Ja, han er ogsaa rædsom dum.

Tag hvis du vil det, tag mit Liv
Men heller end med dit Selskab - med en Kniv.

Den lyseste af sine Sider
Han vender ud som oprømt Grinebider.

65

Hit
Hans Mage til at passe Sit,
Sin Mad, sit Kort, sin Sengetid, sit Snit
Og du har hittet noget ægte Skidt.

See denne Mands høitidelige Stilling;
Saa taus, saa bleg, saa angst for fire Skilling!

En Bonde paa en Herremand
I vore Tide er ei sært
Det venter man
Som noget simpelt revolutionairt -
Din Amor derimod paa Dandserinden
Det river alt utroligt før af Pinden.

Det var en Hexeragout, som vi fik
En Neglerod af Shakespeare, en Vorte af Tieck,
Et Laar af Buffon, af Schubert en Taa,
Og, for ret at det skulde forslaae
En uskyldig Hjerne hældet ovenpaa.

Du byder os en god Tobak;
Men fugt den ei, skjøndt den er tør,

*

I disse Sneeregioner
der findes Alperoser, Knogler -
66 Med Rosenvand og Pølsesnak;
Du er en ussel Parfumeur.

Først var han en Dreng, saa blev han en Laps,
Først drak han en Taar, saa drak han en Snaps
Først sagde han A, saa sagde han B
Først sagde han 2, saa sagde han 3,
Først tænkte han: kryb, saa tænkte han: buk!
Først gav han et Suk, saa gav han et Muk
Først sagde han: dog - saa sagde han: men -
Først lod han sig slaae, saa slog han igjen -
Og for at stige bestandig paa Listen,
Først var han en Jøde, saa blev han en Christen.

Høikam og Laarene af W. Scott
Forstaaer - skjøndt paa sin engelsk noget raat
Hr Bulwer at behandle meget godt.

I Paradiis en Tyrk maa tro sig
Saasnart din Kone aabner Hallen,
Men sendt til Helvede en Christen
Saasnart du bare bukker Skalden.

TIL EN KRITIKER.

Jeg har hørt, at man med Vælde
Dig at føre Pidsken saae;
Ingen negter, du kan smælde,
Men lad see, om du kan slaae.

67

Sp. Siig, hvad gjorde for sin Føde
Dette Menneske med Faarehjerne?
Sv. Han bar Baand og Stjerne.
Sp. Hvorfor jorde, da han døde,
Saadan! Frøhuus uden Kjerne?
Sv. For at gjøde.

Trommeslag og Klap og Raaben!
Ak, som Ammen for sin Dolk
For sin vrantne Dreng, med Ranglen,
Leger du for voxne Folk.

Conditorer! Iis og Kager!
Ja det er ei overflødig
Til Avisen til det Bittre
Har man just det Søde nødig.

68

TIL HERMAN TIMM.

--- den 22de Febr 1834.

Kjære Herman! At forlængst jeg ikke skrev, var slemt,
Men tro blot ikke derfor, jeg har glemt
Dig og dit Venskab - Julen
Erindred mig især derom,
Og tidt dit Billed kom
Til mig, til os, i Vinterhulen.
Det var en Onsdagften - ja!
Med Konen under Armen, Dig ved Siden,
Gik jeg, og var lyksalig hele Tiden,
Til det Comediehuus igjen,
Hvor jeg saa ofte før var ilet hen -
Du var den barnligglade Ven -

Paa Kongens Nytorv saae
Jeg atter Himlen som i gamle Dage blaa
Og med den nyligtændte Aftenstjerne paa -
O kjære Timm, hvor var du da,
Som altid, saa tjenstfærdig,
Saa ivrig i Dit Venskab, for at finde
Plads i det store Huus til mig og Qvinde,
Saa redebon, saa hurtig, saa elskværdig -
Saa vist vi troede, snart at sees igjen -
Du gav mig Haanden - men
Det blev ei som vi haabed - Dampen
Drev Skibet uden Ophold bort;
Mod Døden kæmped jeg forgjæves Kampen;
Min Reises Fryd var kort;
69 Jeg havde en, jeg elskte, at begrave -
Og hjemme vlnkte mig rnit Huus, min Have,
Min Kone, mine Børn, Guds søde Gave,
Alt det, som. gjør mig til en Slave!
Ja, Ven! i Vintrens Mulm, i Taagen -
Naar Øinene var træt af Bogen -
Stod Tiden for mig af sin Grav,
Og Scener - ak,
Fra Drengældren af, fra Tiden,
Da vi var smaae,

/: Du var bestandig høi, skjøndt du var liden :/
I mit Erindrings-Dyb jeg saae.
Vi sad i Skolen, sang,
Og læste Religion med Tang.
Jeg seer endnu den lille Holsteins Næse løbe
Og usædvanlig store Lys at støbe;
Jeg seer i Protokollen, o hvor gjerne,
Ug for mig, for Dig ug med Stjerne.
Jeg seer med Saxen Dig Papiret kløve
Og skabe - ogsaa fast af intet - Mænd;
Du dypper kun Din Pen,
Saa har de Mund og Blik og alt hvad de behøve.
Du fulgte med mig stundom op ad Trappen
Til Jfr. Møller, til den gamle Mø med Kappen,
Med Taffeluhret og med Silkekjolen,
Med Biblen paa sit Skjød i Lænestolen.
Og siden,
Da der var gaaet nogle Aar af Tiden,
Vi havde beggeto den Ære
At være Militaire;
Det samled os igjen -
Vi var ei Kamerater blot - jomænd:
70 Vi var Hinandens Ven,
Og blev det, meer og mere, længerhen.
Hvor elskte vi dog begge Øhlenschlæger!
Hvor var vi dog beruste af hans Digterbæger!
O, havde han dog ikke skrevet dette
Forskrækkelige, - -
Tilgiv, jeg taler djærvt og drøit,
Just, for jeg elsker ham saa høit!
Jeg skrev forledendag et Epigram
- Her har Du det - om ham:

Gud denne Digtersjæl beskjerme!
En Ruus af ham endnu jeg haaber;
Thi der er flere Kræfter i hans Bærme,
End i de andres Første-Draaber.

Ak, hils ham fra mig, og fortæl:
Den underlige Trængen
Til Poesie, som tidt bespændte Drengen,

Er ikke væk endnu, men gaaer med Tiden vel.

Jeg vilde skrive meer forresten,
Hvis ei jeg frygted, næsten
Alt med min Pens Koldblodighed
At have myrdet langtsomt din Taalmodighed.
Jeg iler derfor med at sige,
At jeg og Caroline, hendes lille Pige,
Samt Carl og Emma ere vel for Tiden,
Skjøndt det er ikke længesiden
At der i Huset var en stor Forvirring.
Men skal jeg Dig forklare
71 Hvordan Gud hjalp mig ud af denne Fare,
Skeer det ei uden etslags Væsen,
En egen Sort af Purring
I Øiekrogene, der strækker sig til Næsen,
Og tidt faaer Sphæroider
Af vandklar Vædske til at falde
Sentimentalsk paa begge Sider
Af Sniiebaandet paa en Grinebider.
/: Hysteriske det Glædestaarer kalde :/.
Jeg springer derfor over denne Skræk,
Samt alt, hvad deraf flød og flyder, væk.
Hvis jeg har glemmt, Dig for dit sidste Brev at takke,
Jeg gjør det nu, erindret ved en Pakke,
Hvori jeg er saa fri, at sende Dig en Frakke,
En grøn, om ikke kjøn, til Harald Spenglersøn,
Ifølge derom anbragt Bøn. -
/: I Grunden bad han kun, *til Laansom* 6 Rdaler,
Men dermed knapt man en great coat betaler,
Selv om man, som han skriver, fik den snuset
Op ved Auction paa Assistance-Huset :/.
Som et Appendix er jeg end saa fri,
At lade følge et par Buxer, gris en gris,
Om ei med andet, dog med Buxelommer i.
no Dernæst, af hvad man kalder Veste,
En brun, cholerisk, ei den allerbedste,
Men en, som man bør give til sin Næste.
Omtalte siger i det Brev,
Ved denne Leilighed han skrev,
ns At Du har loved ham, at tage
Mod disse Ting - Vil du da, Kjære, drage
72 Velvillig omsorg for, at de kan komme,
Ei som de 6 Rdl i hans Lomme,
Men som en Informatordragt, fra Toppen
Til Taaen, ham, den Trængende, paa Kroppen?
I øvrigt skriver han mig, Du,
Om sit og sines noget nu,
Men flygtigt, uden Sammenhæng;
Han burde røre mere denne Streng.
Hvis Du kan virke paa ham, øv det Værk!
Han var en underlig, forløben Dreng,
Ifleng ubændig og behændig,
Beständig fattig og elendig -
Brug Din Indflydelse, og brug den stærk.
Du vilde gjøre mig et Venskabsstykke, Ven,
Hvis Du engang gik hen
Og saae hvordan det egentligen sammenhængte
Med ham og hans, hvormeget og hvortil de trængte.
Sug til ham, han kan frit
Tilskrive mig, og som han vil, saa tidt.

Du veed vel, at min Broder
Har Uheld med de første Poder?
Togange var hans Petra Moder,
Men Onkel ei endnu hans Broder.

Du taler sødt om mine Silhouetter,
Men det er Skygger kun af Folks Casketter,

73

Blækklatter, som Recipe-Pennen sprætter -
Ak Gud! hvor langt fra Musens Skjønhedspletter!

Og vil Du, at jeg skal Din Skygge,
Omridet af Dit Væsen,
Af Panden, Hagen, hele Næsen,
Med Digtersaxen i Papiret trykke,
Saa maa til Sommer i mit Huus du bygge;
Vi vente Dig med Foraarsvarme,
o Med aabne Døre, og med aabne Arme.

Hils alle Venner, som min lille Stue
Tidt samlede omkring en sparsom Lue!
/: Ak! ogsaa Du de fleste af dem savner;
Thi de er spredte ad som Avner. :/
Hils Rothe, ham, den muntre Sjælehyrde,
Den Høiærværdige
Og dog /: tilgiv mit Dog :/ den saa elskværdige,
Poetiske,
Der hopper - den Letfærdige! -
Og dandser med en Embedsbyrde,
Der vilde, deelt blandt flere, strække til
At gjøre en syv, otte, om Du vil,
Af Hverdags-Præster yderst gravitetiske.
Hans Aand, en evig Yngling selv, er det Reale
Til, hvad om Engle man har drømt, det Ideale.

Jeg glemmer ikke Hornsyld, glemmer ikke
Hans Engle-Frue, fromme Datter Mikke.
74 Hvergang han gjæsted os, vor By,
Mig var han som en Tordensky,
En hellig, svævende fra Siranden,
Den sorte Dragt, de hvide Haar om Hueranden,
Den store Runeskrift paa Panden,
I Øiet Lyn, og i hans Barm
Den dundrende, høitidelige Larm!
Hils ham, og tak for Bogen -
Hans Blus i Bibeltaagen.

Hvor blev Dit Nyn om Ham, som smiler -
Jeg tør ei sige leer - til Davids Lallen,
Saavel som til hvert Pip af Skjalden,
o Der siden prøved Sang i Kirkehallen?
Jeg vil af Galdeblæren vadske Galden,
Jeg vil Kritikken Bræmse søndertræde,
Kun Venskabs travle Bi skal trænge
Til Nectarskaalen, sig ved Sødmen glæde
Og drømmende paa Bladet hænge -
Jeg faaer det! ja! jeg faaer din Bog, du smiler -
Levvel! Din mest hengivne blandt Emiler.

75

DIN FØLELSE ER ASKE

"Din Følelse er Aske,
Med ingen Gnister i,
Og din Forstand en Maske
Af schofel Ironi -"

Jeg veed det nok, det er den,
Og du har Ret deri;
Det er min hele Verden -
Ak, at den var forbi!

76

RESIGNATION.

I

Hvad skal den grønne Kuppels,
De gyldne Straahalms Vippen?
Og disse tusind Fugles
Evindelige Pippetten?

II

Og denne Himmelrunddeels
Noksombekjendte Flamme?
Og dette Stjernemynster -
Igaar, idag det samme?

III

Og disse Skyer, som drive,
Og disse Gjæs, som sværme,
Og denne Glut, som syer
Saa flittigt paa sit Ærme -

IV

Og denne Dreng, som læser
I Sengen, neppe vaagen,
Og sluger lærelysten
Alt Sort paa Hvidt i Bogen

V

Drøvtyggeriet over
Hvad Mennesker har øvet,
Hvad de fra Arilds Tider
Har myrdet og har røvet -

77

VI

Og hvilke gale Tanker
I gammel Skrift kan søges,
Og hvordan de, om muligt,
Med nye kan forøges -

VII

Hvad skal det Alt tilhobe?
Hvad *vil* de Dyr, som raabe
Fra Græsningen mod Himlen?
Og Sjælene, som haabe?

VIII

Gud veed det. Jeg har grubiet
I sin Tid nok derover.
Nu lægger jeg mig heller
I Skyggen hen og sover.

78

IVORHEN, MIN UNGE FRUE

I

Hvorhen, min unge Frue?
Tyk Morgentaagen ligger
Om alle Promenader
Og glimrende Boutiker.

II

Og under Silkehatten
Saa streng en Alvor skues,
Som vilde du ved Smiilet,
Var det paa Læben, blues?

III

Hvad trykker denne Tærne,
Som følger dig, til Barmen?
Hvad for en kostbar Byrde,
I Shawler svøbt, paa Armen?

IV

Det er min Søn, den spæde,
Jeg bar paa ham med Smerte
Dengang hans Fader rev sig
Begeistret fra mit Hjerte.

V

Og fødte ham fortvivlet
Den Time, da jeg hørte

Til Fængslet man hans Fader,
Saaret, i Lænker, førte.

79

VI

Seer du Castellet's Mure?
De grønne Bastioner?
og mellem Kuglestabler
De rolige Kanoner?

VII

Imorgen, naar det dages
I disse øde Gader,
Saa lyder Sørgetrommen,
Saa skyder man hans Fader.

VIII

Imorgen, naar det dages,
Saa hvirvler Russens Tromme,
Saa knalder deres Bøsser,
Saa er hans Timer omme

IX

De vilde ei, Sabinski
Tillade dig at skue
Din lille Dreng, din Anton,
Og din forgrædte Frue.

X

Men deres onde Trudsler

Kan ei mit Mod forskrække
Paa denne Rand af Volden
Kan Fangen see os begge

XI

Han seer os! ja han seer os!
Han ud af Gittret svinger
80 Til Tegn det hvide Klæde -
O, at vi havde Vinger

XII

Kom giv mig Drengen, Amme!
Tag Huen af ham skynd dig.
O hvor hans lille Hoved
I Solen skinner yndig

XIII

See her din Søn, Sabinski
Som jeg har født med Smerte
En Arving til din Adel
Din Tapperhed, dit Hjerte

XIV

Om Flygtling end paa Jorden
Han løfte skal mod Solen
Det gamle Frihedsbanner,
Sablen og Pistolen.

XV

Hør hvad en Moder beder

Hvis Hjerte snart vil briste
Kast dine Øine paa ham
For førstegang og sidste.

XVI

Kast dine Øine paa ham,
Med Kraften og med Evnen,
Som Døden kun kan give,
Og vie ham ind til Hævnen.

81

XVII

Med disse Ord gav Damen
Sit Barn til Ammen atter -
Kun af en Skildvagt hørtes
En raa, barbarisk Latter.

82

HULDSKAB OG TROSKAB.

Der var kun To paa denne Jord,
Som var ung Jørgen tilpas;
Det var hans gamle Bedstemoer,
Og saa hans Hund, Kyrads.

Hun gav ham, hvad han peged paa,
Og talte aldrig haardt;
Hun klappede hans hvide Kind,
Naar andre stødte ham bort.

Og da det gik ung Jørgen imod,
Saa deel te hun hans Nød;
Og da det gik ham altfor skjævt,
Tog hun derover sin Død.

Og Hunden kom og slikked hans Haand,
Naar han fortvivlet græd,
Og da han sprang fra Langebro,
Saa sprang hans Kyrads med.

O, finder man paa denne Jord,
Førend man skilles ad,

Et Par, som er en huld og tro,
Saa kan man være glad.

83

SOMMERFUGLE JEG ELSKER AT FANGE ET ENESTE MISGREB

Sommerfugle jeg elsker at fange et eneste Misgreb
Og det flygtige Støvs glimrende Farver forgaaer.
Slinger jeg elsker at gribe, tæmme, og vikle om Armen

Et uændset Minut - Giften og Døden er viss.
Elskovs Hemmeligheder, de sødste, elsker jeg gjemme
Blot et Ord, blot et Blik, saa er det Hele forspildt.

84

BESVÆRGELSEN.

I

Det var en Tryllegrotte
Dit eensomstille Kammer;
I Midnatstimen tændte
Du Themaskinens Flammer.

II

Omkring Din Nakke bugted
Sig Haaret, brunt som Snogen;
Din Kind var bleg; Du læste
Et fremmed Sprog af Bogen.

III

Hvad var Din gamle Tante,

Som nikked ud paa Natten,
I Lænestolens Puder,
Andet end Marekatten?

IV

Da lod Du Bogen synke -
Med selsornt Blik Du stirred
Et Navn Du sagte mumled,
Utydeligt, forvirret.

V

Damp steg af Tryllekjedlen -
Et Bjef - en Banken hørtes
Og i den mørke Baggrund
Dørteppets Folder rørtes.

85

VI

Paa Væggens Blomsttapeter
Der faldt en Skygge - Aanden,
Du havde kaldet, var der -
Var virkelig forhaanden.

VII

Jeg holdt mig til Contracten;
Dit Brev, det lille, søde,
Hvis røde Skriftræk bød mig
I Aftentimen møde.

VIII

Du strakte Armen mod mig,
Du Dine Krandsse tegned;
Bliv der, og ikke længer!
Meer rødmed Du, end blegned.

IX

Jeg trængte over Grændsen -
Der var ei Formler flere.
Det var en Tryllegrotte -
Jeg kan ei huske mere.

86

BESVÆRGELSEN

I

Jeg hørte det med Gysen:
Du var en Hex - fortjente
For dine Hexekonster,
At du paa Baalet brændte.

II

Musikkens søde Tummel,
Din Stemmes Klang og Fylde -
En Røst som tusind Aanders -
Hvem kunde du det skyldte -

III

Dit Blik, saa sort, som Natten
Som Dagen hedt - hvem anden
Dit Ansigt, næsten afgjort

Guddommeligt - end Fanden?

IV

Det var beviist, desværre:
Hvordan Du i dit Kammer
Har Aanderne besvoret
Eensom, ved Lampens Flammer.

V

Fra Nakken faldt vellystig
Fletningen ned, som Snogen;
Din Kind var hvid; foran dig
Opslaaet hvilte Bogen.

87

VI

Du støttede din Pande
Mørkt grublende til Armen
Du vendte langsomt Bladet
Og løste op for Barmen

VII

Hvad var din gamle Tante,
Som nikked, ud paa Natten
I Lænestolens Puder,
Andet, end Marekatten?

VIII

Hun rakte sig og strakte,
Hun gabed høit - forvoven

Kjærtaged du Uhyret -
Begav sig til Alkoven.

IX

Du snoete om din Finger
Krøllernes Ring - I Speilet
Faldt dine Blik - o Intet
I Trylleriet feiled!

X

Nu kommer dog det Værste!
Du læste høit af Bogen -
Du stirred hen i Luften,
Som om du vented nogen.

XI

En Ugle skreg i Haven,
Et Glam af Hunden hørtes -
88 Og i den mørke Baggrund
Dørteppet's Folder rørtes.

XII

Paa Væggens Blomsttapeter
En Skygge saaes - af Aanden,
Du havde kaldet, Skyggen
Var virkelig forhaanden.

XIII

Du tegned dine Kredse,
Du dine Arme strakte;

Du læste dine Formler
Som Geisten skulde agte.

XIV

Men Aanden var balstyrig -
Den trodsed Formularen -
Man kunde see paa Skyggen,
Beständig voxte Faren.

XV

Den greb dig, Ulyksalige,
Om Livet i sin Vildhed -
Dog intet Angstraab hørtes
I Nattens dybe Stilhed.

XVI

Men det blev mørkt - Bælgmørke
Og Midnatsklokken dirred -
Forgjæves fra sin Rude
Gjenboens Datter stirred.

89

XVII

Først Klokken fire saae hun,
Da Taagerne sig hæved,
En Skikkelse, en rædsom,
Som fra din Tærskel svæved.

90

I

Hun saae paa mig, og hendes Blik
Ligned en Indsøe blaa -
Voverne kom og Voverne gik,
I Dybet en Himmel laae.

II

En Himmel, som lokked med Magt, med Magt,
Som rev Beskueren hen,
En Afgrund med alle Stjernernes Pragt,
Som ei slap sit Bytte igjen.

III

Som viste en fristende Verden frem,
Ætherisk og kjølig og klar,
Et drømmerisk svævende Englehjem,
Alt under det bølgende Glar.

IV

Som lovede Alt, hvad loves kan,
Hvad Hjertet stunder til,
Hvad Haffruen loved Min Fiskermand
Ved Bølgernes falske Spil.

V

Jeg maatte, jeg maatte i Bølgerne døe -
Jeg slugte de smægtende Blik,
Og snart begrov mig den bølgende Søe,
Min Sands og min Samling forgik.

VI

Hun smulte dertil, med rolige Blik,
Som i Maaneskin smiler et Hav,
Hue ændsede ei, at en Sjæl forgik,
Og at hendes Blik var en Grav.

92

EN NORDAMERIKANER, HOBSON HEED HAN

I

En Nordamerikaner, Hobson heed han,
Gik hjem en Aften gjennem Skovens Tykning
Af Rheumatisme vel en Smule leed han
Men var forresten stærk, en Kæmpebygning
Træt af sin Vandring sig paa Græsset smed han
I Steenahornens vidtudbredte Skygning
Lidt ærgerlig, fordi hans Haab var skuffet
Og Qvien, som han søgte, ikke truffet

II

Da blev han vaer en Hanbjørn, som forslagen
Nedklattrede af Træets anden Side
En stor, fast havde aldrig han seet Magen,
Mens Labberne af Bark og Blade slide
Med Snuden endnu sød af Honningkagen
Lod han sig langsomt ned af Stammen glide
Og Hobson har, til Dyrets Skald at splintre
Ei nogen Knippel, Riffel endnu mindre

III

Og til i Selskab fredelig at vandre
Den samme Vei et Stykke gjennem Skoven
Var de for fremmede dog for hverandre

Skjøndt Mester Brun lod til at være doven
Og mættet, vidste Hobson dog af andre
At Ensomhed og Styrke gjør forvoven
Greb derfor rask, før Bjørnen viste Tænder
Om begge Lapperne med sine Hænder

93

IV

Der stod de beggeto, en sælsom Gruppe
Omslyngende den tykke Ahornstamme
Forgjæves søgte Bjørnen sig fra Stedet skuppe
Forgjæves gnistrer Øiet som en Flamme
Bagkloen sønderriver Mus og Stubbe -
I Hobsons Arme Senerne sig stramme
Han slipper el, - han veed det gjelder Livet
Han holder fast - Jernkræfter er ham givet

V

Hans Haab staar til hans Nabo, Joseph Sleeper
Hvis Mark af denne Skovens Kant berøres
Men meer og mere falme Solens Striber
Skjøndt milevidt hans Raab om Hjelp maa høres
Echoet hvert Holla ironisk griber
Som af hans Strube tordnende fremføres
Og hundred Stemmer kappes med den ene,
Mens Natten sortner om de tykke Grene.

94

FORTVIVLELSE.

Du er Gudinden som hun svæver
I sine gyldne Himles Ly,
Hvem Cherubimer og Serapher
Paa Hænder bære i en Sky.

Jeg er den sorte, faldne Dæmon,
Fra Lysets Engle-Hjem forstødt,
Fordømt til Qvalerne i Dybet,
Hvor Baalet brænder evigrødt

Min Latter skingrer over dette

Modsætningens uhyre Gab: -
Kan du engang iføres Kjødet
Og jeg en dydig Egenskab?

Jeg vælter mig i mine Flammer,
Og har det - saavidt - ganske godt
Jeg har endnu min gamle Latter
Min Djævlefrækhed, og min Spot.

95

PAA MASKERADEN

I

Ved alle Tisler, alle sorte Slanger!
Jeg elsker dig, skjøndt du er grim og styg;
Det Ideal, min barske Sjæl forlanger,
Er i din Pukkel og din skjæve Ryg.

II

Jeg er en Røver, vild af Bakkenbarter;
Paa min Pistol er Hanen altid spændt;
Knipskhed og Dyd er mine Contraparter.
Og med et Smuthul er vi begge tjent.

III

Ved alle Tudser, alle Skovens Knaster!
Jeg elsker Vorten paa din Næsetip,
Jeg elsker Øiet med det sorte Plaster,
Og giver ei paa Knokkelhaanden Slip.

IV

Før mig derind, hvor dine Potter koge,
Hvor Marrekatten slikker paa sin Klo!
Ved alle Edderkoppe, alle Snoge!
Som i et lille Helved skal vi boe.

V

Ei for din Negl, din Tøffelhæl, jeg gruer,
Og ikke for din Tunges hede Gift -
Jeg vil derind, hvor Lampen blaalig luer
At tyde dine Rynkers Runeskrift!

96

VI

Der vil jeg i din Grimhed mig forgabe
Som sund Fornuft i det Urimelige
Og der det lange Hexekys vil skabe
Mig Evigheden i det Timelige.

97

HEMISPHERERNE.

Den Himmel, jeg har henrykt kaaret,
Som Jordens, er i Kugler skaaret;
Men de er blændende, ei blaa,
Kun med en svag, en blaallg Aare paa.
De har ei Sol, men vel en Kreds af Rødme,
Der straalers Liv og sprudler Sødme;
Dem ingen Astronom betragter nøie,
Men vel min Drengs det brune Øie.
De dækkes stundom af en Sky,
Snart heelt, snart halvt - men den maa fly.
For Storme har de intet Rum,
Skjønndt bølgende som Havets Skum.
Lynglimt man øiner ikke der -
Kun af mit Kys et Rosenskjær.
Ei Stjerner har de for en natlig Vanker,
Men vel et Hjerter indenfor, som banker,
Og som, naar Alt er Mulm, veileder
Den tro og elskende Tilbeder.

98

FANGEN OG FANGEVOGTEREN.

FANGEN.

Grønne, fine Græs paa Muren,
I, som svale hid og did,
Hvor I minde om Naturen
I min lykkelige Tid!

FANGEVOGTEREN

Væk med alt det Græs af Muren!
Skynd jer noget, een, to, tre! -
Gamle Skurk, ei meer Naturen,
Steen og Stænger skal du see.

99

DER ER EN SJÆL I DENNE ALBU

Der er en Sjæl i denne Albu
Gudindekraft i dette Knæ
Selv Trykket af din lille Finger
Kan skabe Digtene af Fæ

Kort sagt, der er i dine Lemmers
Bevægelige Harmonie
I hver din Stilling er en Verden
Af Billedkunst og Poesie

Men ogsaa som paa Billedstøtten
Og paa et yndigt Maleri
Er Læberne bestandig stumme. -
O gjør dem dog lidt mere frie.

Der kunde komme fra Din Læbe
Et Ord, et Ja - En Vellyd blot
Der overgaaer alt hvad i Verden
Poeter kalde skjønt og godt.

100

DER ER EN TROLDDOM PAA DIN LÆBE

Der er en Trolddom paa Din Læbe,
Der er en Afgrund i Dit Blik,
Der er i Lyden af din Stemme
En Drøms ætheriske Musik -

Der er en Klarhed paa Din Pande,
Der er et Mørke i Dit Haar,
Der er en Strøm af Blomster-Aande
Omkring Dig hvor Du staaer og gaaer

Der er i Dine Lemmers Holdning
Og deres Form en Harmonie,
Der er i Taaren, som Du fælder,
Og i Dit Smil en Poesie -

Og i Dit Inderste en Verden
En sværmerisk chaotisk Vaar
Som jeg umulig kan forglemme,
Som jeg tilbeder og forstaaer.

101

DET VAR DEN HØIE, HEDE DAG

Det var den høie, hede Dag:
Jeg vandred i en Ørk; som Vand,
Der krølles af et Aareslag,
Løb rislende omkring min Fod
Det letbevægelige Flyvesand -
Kun hist og her en Palme lod
I det uendelige Blaa
Sin Fjerbusk veie; søvnig saae
Jeg Caravanen drage hen -
Forbrændt af Solen, blændet, sløv,
Hensank jeg i det varme Støv -
Umulig jeg beskrive veed
Det Øde og den Kedsomhed,
Jeg følte, nærvæd at forgaae
Som et halvvissent Straa.
Jeg vilde reise mig, men sank igjen -
Besindelsen svandt næsten bort,
Da i det samme jeg fornå som noget Haardt
Ved Siden af mig, som en lille Stump
I Sandets Dyrge - greb, og fandt en graahvid Klump.
Jeg løfted den - en Skorpe, sprød,
Som under mine Hænders Tryk
I fine løse Sandskorn flød,
Gav efter, viste mig et Been,
En Hofte, nydelig, skjønndt Steen,
Og, alabasterbleg, en Ryg

102 - hvad jeg høistforundret saae -
To sammenlagte Vinger paa,
To lange, fine, spæde, smaa.
Og da jeg pusted Sandet væk,
Som skjulte Nakken, skued ret
Omridsene af Hovedet,
De sælsomklare Ansigtstræk -
Mit Hjerte slog - vel var det Steen,
En Barneskabning - men saa reen,
Saa levende har ingen Haand
Af Marmor meislet Skjønhed ud.
Det var et Liv, det var en Aand,
Som gjennemtrængtes her af Steen -
En pludselig Idee jeg fik,
Det var mig tydeligt, som sagt,
Det faldt som Skjæl fra mine Blik -
Det var ei Steen, ved Konstens Bliv
Vakt til et koldt, udvortes Liv -
Nei, nei! det er en Petrefakt,
Forstening, Litholith - o Gud!
Men fra en længstforsvunden Tid,
En Old, guddommeligt og blid,
Da endnu Himlens Afkom hang
I Palmetræerne og sang,
Og vugged sig paa Liliens Stengel -
Ja, det er en forstenet Engel!

De Følelser, hvormed jeg gik
Afsides til en eensom Plet,
Og neppe vilde troe mit Blik,
Snart gjemte, snart tog atter fat
Min ubetalelige Skat,
103 Mig mere værd og mere huld
End Havets Perler, Indiens Guld -
Q Alt, hvad jeg følte ved at see
Betragte og beundre ret
Den sjældne, søde Litholith,
Det lille Skjønhedsunderværk,
De fine Lemmers Liliesnee
Med Spor af Himlen i maaskee -
Og tænke mig, at det var mit -
Den Ruus i Hoved og i Bryst,
Bedøvende som stærk,
Ved Tanken om: nu, naar du vil,
Godtgjør du, der er Engle til -
Der vare, om just ikke ere -
Om Englene en lærd Kritik,
En Disputats - o tænk min Ære!
Hvad det vil give for et Blik,
Hvad det vil give for et Hold,
Hvad det vil kaste for en Straale
Paa Troens ridderlige Skjold -
Min Fryd kan Ingen maale -
Den Stolthed, det Virvar af Lyst
Kan Ingen forestille sig,
Der ei var lykkelig som jeg.

Men - Morgendæmringen forsvandt -
Den virkelige Sol oprandt -
Jeg ledte med forundret Blik
Om Bjergene, som imod Himlen gik,
Om Cactusblomsten, om det varme Sand
Jeg saae kun Skyen i mit Fædreland,
104 Mit Vindue, de store Ruder
Min Seng, mit Bord, de hvide Puder,
Min Siaabrok ophængt paa et Søm,

Jeg hørte Taffeluhret pikke
- Jeg vaagnede - jeg drømte ikke.

105

TIL C. R. der havde foræret mig en himmelblaa, med Guld

og Perler broderet Pung
Skjøndt med Begelstring jeg har nu i Lommen,
Om ei en Tryllepung, dog en fortryllende,
Saa kan jeg ei fuldkommen
Paa dette Blad, saa gjerne som jeg vilde,
s Dens hulde Giverinde hyldende,
Min Tak i Skjønhedslinier fremstille.
Hvad er en Bunke Digte, hvad er Sproget,
Hvordan man saa det ender eller vender
Hvad er det ynkelige Sort paa Hvidt for Noget,
Imod et Værk med Gratiernes Stempel,
Udført af Damehænder?
Mod denne Pung her for Exempel?
Et saadant Blaaf, hvor Stjerner spille,
Som sig saa ubetydeligt fra Himlens skille,
En Form, indtagende som Alt,
Hvis Storhed just er, at den er saa lille,
En saadan Blomstgestalt,
Til Gjengjæld ene værd at bringe,
Kan jeg af Poesiens Halm ei tvinge.
Tag derfor denne Stræben,
Elskværdige, istedetfor den fulde
Og muntre Følelse, som skulde,
Men neppe halvt kan komme, over Læben.

106

TAG DETTE KYS, OG TUSIND TIL, DU

Tag dette Kys, og tusind til, du Søde,
Lad Øiet tale frit, Amor indskrænker
Kun Stemmens plumpe Sprog; og i hans Lænker
Er Kys, omfavnelser ei nogen Brøde.

Jo tiere sig vore Læber møde,
Jo meer beruust paa ingenting jeg tænker.
Min Prosa jeg til Cancelliet skjænker
Og saa kan Rum og Vers elskværdigst gløde.

Vel føler jeg, for Elskovsild tilfalde
Er Formen, skal den være reen og plastisk
Kun den, som dine Arme aabner, Hulde

Men for min Tænksomhed et Net jeg fletter

For mine Viidsomsuk, et ret elastisk,
Og dog et smukt og snevert, i Sonetter.

107

EN DEILIG AFTEN. STILLE, SØLVKLART VANDET

En deilig Aften. Stille, sølvklart Vandet.
Vi roede langtsomt hen, i Lundens Skygge.
Søemaager fløi forbi os venligt trygge
Og hilste os som Folk, der kom fra Landet.

En Sværm Meduser steeg og sank i Vandet.
Men jeg var ør af Kjærlighed og Lykke.
Jeg kunde hende kun i Haanden trykke,
Og vidste ei, og tænkte ei paa andet.

Da hvidsked hun: see Skyerne du Søde,
See Skoven, Søen, fjerne Bjerge drikke
Den sidste Glands, glødende purpurrøde

Tilgiv Natur, jeg saae det dengang ikke.
Isauras Kinder saa livsaligt gløde -
Tilgiv - jeg ændsed ei din Aftenrøde!

108

ENTHUSIASME

O, jeg ændser ei mit Danmarks
Flade Former, plumpe Grønhed
Hvor du vandrer om, Veninde
Er et Ginlstan af Skjønhed.

Hvad er Alpesneens Hvidhed
Fuld af Sænkninger og Kupler
Mod Din Arms, din Skulders Runding
For en henrykt, eensom Grubler!

I din Haarvæxt hvilken Fylde!
Tal mig ei om Skovens Ranker!
Ved at løse disse Knuder
Føl hvordan mit Hjerte banker!

Paa din Læbe hvilken Rødme!
Hvilke Roser! - Hvo der saae dem,
Om en Afgrund end sig aabned,
Vover Livet for at naae dem.

HVILKE SPALTNINGER OG RIDSER

Hvilke Spaltninger og Ridser;
Hvilken Slangelinie ender
Disse Strækninger og Spidser,
Denne Albu, disse Hænder!

Hvilke Tinter til at male!
Hvilke Rundinger og Kupler,
Hvilke Høider, hvilke Dale,
Skabte for en eensom Grubler!

LAVINEN.

Langsmed Armene det bløde
Skjære Snelag - o vær varlig!
Hver Berørelse, den mindste,
Hver Bevægelse er farlig.

I sit blide Fald det synes
Som om det bestandig ruller,
Som om gleden mig imøde -
O, den altfor runde Skulder!

HVILKE ÆTHERREGIONER

Hvilke Ætherregioner!

Hvilke Alperoser! - Himmel,
Hvilken Flora! - Ør og svimmel,
Veed jeg, vil enhver, der saae den,
Vove Livet for at naae den.

Hvor Naturen er saa mægtig,

Er saa blomstrende og prægtig,
Maa man see sig om og dvæle,
Maa man ufrivillig knæle.

112

FREMAD!

"O, hvem der var et lille Noer igjen,
"Og kunde glæde sig ved Ammens Fingre,
"Og havde i hvert Græsstraa sig en Ven,
"Og kunde høit med Trætrompeten skingre!"

"Og sad igjen som Dreng paa Gynghehesten,
"Og havde fat paa Trommen, raabte Bu,
"Og fletted Bedstefaders Haarpidsk næsten
"Henrykt som disse gyldne Lokker nu!"

"Min hele Vellyst var dengang en Kage,
"En Skolemester fik mig til at lee -
"O, havde jeg igjen de gamle Dage,

113

TIL

*

Hvor gjerne jeg endogsaa vil
Elskværdige, Dem skrive til
Hvormeget end, jeg føler, noget
Som Sjælen med Beundring fylder
Maa ogsaa kunne give Sproget
Den Runding, man en Gratie skylder,
Hvormeget Tanken end fortryller,
At det Papiir, hvorpaa jeg sender
De svage Aftryk, sort paa hvidt
Af hvad mit Hjerte følte tit
At det, som mellem muntre Venner
Skal hvile sødt i Dine Hænder -
At hvad jeg eensom, ved mit Lys
En sildig Aften, medens Resten
Af Verden sov saagodtsom, næsten
Fra Musen stjal mig som et Kys
At det, et Øieblik, med Dvælen
Imedens Du at læse stræber
Vil sysselsætte Dine Læber
Og fare - om ei ind og ud

Af Himlen som et Stjernesked
Saa dog forbi og tæt ved Sjælen
Og at min Billet maaskee med Tiden
I Deres Minders Gravcapell
Skal hvile med en Blomst ved Siden.
Jeg kan ei tænke mig det Held
Mig sjælden Skjæbnens Lune gotter
114 At De engang en Aften vel
Vil bruge det til Papillotter
Hvormeget alt det end fortryller
Og mig med Skrivelyst opfylder
Saa gjerne som jeg altsaa vil
Tør jeg Dig neppe skrive til
Der hører jo langt mere til
Det skulde være hvad det ei kan være
En Times Trøst mod Mangelen af Hans
Hans Breve, frem for alt Dem kjære
En Elskers, Deres Christians
Om nogetid sandsynlig Mands.
Hvis Pen, af alle hertillands
Som kradse væk paa Poesien,
Har ikkun skrevet Skjønsskrift i'en.
Han, skjøndt alt længe vant at bære
Hvad Musen gav, en Blomsterkrands
I Deres Arme dog har maattet lære
At det er sødere at være
I Blomster-Bægret selv, som Bien.
Forgjæves var at stræbe efter
Med ham at maale mig i Kræfter
Poetiske og tonefulde
Som i et Digt til Dem de skulde
Og burde være, Hulde
Jeg er mod ham jo kun hvad Fisken
Er mod en Haffru, hvad en Sidsken
Der qvidder med det gule Næb
Et grønt, umodent Flæb
Er mod en Fugl, som Nattergalen,
Hvis Røst romantiserer Dalen
Kortsagt, jeg er hvad Underskrevne
115 For mange Aar med Rub og Stub
I Prosaen tilbageblevne
Lollandske Docter Aarestrup
Er mod en kjøbenhavnsk Poet,
Der med sin lette Fuldblodsmuse
Som vi med Glæde tidt har seet,
Til Maalet seirende kan bruse.
Og meer end Digttersavnet selv, end mere
Maa mig en anden Ting genere
Og næsten gjøre reent umuligt
Endogsaa mindste Træk at copiere,
Der kunne synes noget duligt
At bringe Dem til at forglemme
Min Røst, og drømme Winthers Stemme,
Den Mangel, som, i hvad jeg gjør, maa trykke,
Det Savn, af hvad udgjør C. Winthers Lykke,
Forliebelsens, Gjenelskovs Lyst,
Som gjør saa smeltende en Røst,
Saa øm en tro Correspondent -
En Følelse, som vel er hændt,
At jeg i Fordumstid har kjendt -
Et Savn af den maa vistnok gjøre
Brev og Forfatter lige tøre
Men - ikkedestomindre - lidt, som fylder
Den tomme Luftballon af Ord
Og løfter noget den fra Jord,
Lidt Gas, lidt Geist, som hæver

Og mig igjennem Sjælen bæver, -
Udstrømmet af det skønne Blik,
Enhver, som De det under, fik
Det vil, om muligt, ogsaa trænge
I disse Linier og bringe,
116 Om ei Ballonen til at svinge,
Saa dog til trods for Massen
Af Doctoren med Lirekassen
Den til at løfte sig og hænge
Om ei lang Tid, saa dog saalænge
Mit lykkelige lille Blad
Og Deres Blik ei skilles ad.
Men hvorfor her i Brevet kun
Saa saare lidt, hvor et Saameget
En Anden havde flugtbevæget,
Er anbragt af den Geist, De straalere,
Er Frygt for Skrivelsen at sprænge;
Dens tynde Sammenhæng ei taaler
I Form og Tilsnit forulykket,
Som Hjertet hele Trykket.
Jeg kan Dem altsaa bare melde
En Brøk, uendeligen lille,
Af hvad en Anden henrykt vilde
Ved Lyreslag i Sang fortælle,
At her, hvor Østersøen ruller
Mod Haven, som gaaer ned paa Trapper
Og for hvis unge Blomstertrængsel
Hele Bølgeparterret klapper
At her vi vente Dem med Længsel
Min Kone, jeg, Emma, Marie,
Og Carl, som kryber i en Baad,
Og med at hente Dem vil ikke bie
Og ikke høre paa vort Raad
At Stjernen oyer Skyens Skulder
Som havde den en Billet doux
Til en og anden fra sin Himmel
Og derfor ængstlig søgte nu
117 Vedkommende i vores Vrimmel
Maaskee bestandig holder Øie
Med os og med vort Huus, fordi
Den troer at træffe Dem deri
Kortsagt os vilde intet glæde
Og saa usigeligt fornøie
Som snart at skue Dem og hine
Saavelsom Deres ogsaa mine
Isakske Landsby-Venner træde
Med alt, hvad de naturlig bringer
Lyst, Livfuldhed og Vinger
Ind i vor Venskabshytte.
Vi efter Trinene alt lytte.

SKYGGERNE

Det er en grusom Skik iblandt de Vilde
At den som uforsigtig har den Lykke

At træde i en fornem Dames Skygge
Ham ubarmhjertig de ved Livet skille
Du Smægtende! du vilde mig ei høre
Du var saa stolt, jeg turde-dig ei røre
Tilbedelsen, Fortvivlelsen var min
Hvergang du standsed - ha forvovne Lykke
Berørte jeg din søde, kjælnes Skygge
Jeg fulgte Dig, min Skygge din
Den svulmede, den strakte sig og iilte
Især naar Himlens Maane smulte
O hvor mit Hjerte henrykt bæved
Naar begge Skygger i hinanden svæved
Det kjælnes, dunkle Væsen, dit,
Omfavnet, halvbedækt af mit!
Skjønndt jeg kun halvt kan regnes til de Vilde
Og skjønndt din Mand er meget tam og stille
Vil du alligevel den Grumme spille
Og ubarmhjertig mig ved Livet skille.

119

RØDGLØDENDE, HVIDGLØDENDE

Den første Aften, da jeg kyste dig
Rødguldende du gav dit Hjerte mig
Den næste Aften, da du gav mig alt
Hvidguldende du mig om Halsen faldt.

120

DET BLAAT, SOM KALDES HIMMELBLAAT

Det Blaate, som kaldes Himmelblaate,
Den Jordklump, denne Haandfuld Vand,
Det Vrøvlerie af Uforstand,
Et Par Pedanter kalde ondt og godt

Det kan du gabe paa, dit Fjog?
Din hele Livstid? det er haardt
Traf ingen Dugning dig, og jog
De meningsløse Drømme bort?

121

PAAMINDELSE

Det Blaaf, som kaldes Himmelblaat,
Den Jordklump, denne Haandfuld Vand,
Det Vrøvlerie af Uforstand,
Et Par Pedanter kalde ondt og godt -

O dette jammerlige Tidsfordriv!
Det kan du gabe paa? Saa smaat
Indsuger du en Drøm, man blot
Af Dumhed falder paa at kalde Liv?

O noget andet maa der være til!
Med Tænkningen fik jeg vel ikke Hul
Paa dette Forhæng, Ild i dette Kul -
Thi Tænkningen er selv et daarligt Spil -

O dersom Alexander leved nu
Han rakte mig sit Sværd - og jeg - Men see:
Der skrider Døden ined sin Lee
Han veed at hugge Knuden rask itu! -

122

VOR GLÆDE TAGER DA SIN FLUGT

Vor Glæde tager da sin Flugt
Som Himlens Spfaærer sin, i Løn
Sødttonende den hele Nat
Uhørt af Jordens dorske Søn.

123

MIN VEN

Inpromptu, den 7de Jan. 1836.
Min Ven!

Tak for Dit kjære Brev, dateert December den -
Jeg husker Ikke Dagen, men
Jeg har ei glemt hvordan Din gratieuse Pen,
s Dit Lune og Dit Hjerte rev mig hen,
Du skjønne Aand blandt kjøbenhavnske Handelsmænd!
Og atter tusind Tak, min Ven,

For at jeg fik igaar et Brev igjen
Og inclusiv en Nota - det er den,
Jeg først vil tale om, og som en Gentleman!
Beløbet, een, fem, fem, Dig sendes herved; kjend
Hvad det er for en prompte Fyr Din Ven!
Paa ingen Maade frygtsom eller næn,
Naar Pligtens Stemme raaber: "send,
Send Rub og Stub! din hele Kasse vend!
Den fylder sig maaskee igjen."
Jeg lyder, skjøndt her er et djævelsk Rend
Med Nytaarsregninger, og det vil koste Spænd
At faae klareert dem alle - men -
At komme til vor Sag igjen -
Der er en Hage ved - fast skammer sig min Pen -
Vil Du ei lægge ud for mig til Skrædderen,
Ipsen i store Kongensgade, høire Haand, min Ven,
Fra Kongens Nytorv nogle Huse hen,
Min Skyld for et Par Buxer og to Veste - men
124 Imod at han qvitterer Regningen?
Vil Du, min gode Christian Petersen,
Saasnart den Æsel præsenterer den?

Puh! nok orø det - det var lugubert, men
Bagefter aander man saa frit igjen.
Nu til et meer poetisk Thema hen!

Held i det nye Aar, min Ven,
Held over Dig, Dit Huus, Din Dreng, Din Svend,
Din Handels Frugt, og Frugten af Din Lænd,
Og Held det Skjød, som bærer den!
Held i det nye Aar, Fru Petersen!
Mit hele Hjerter smelter hen -
Jeg kunde skrive mere, men -
Den kloge Muse lægger Fingren paa min Pen,
Og siger med alvorlig Mine: end!

Din Ven.

P. S.

Jeg lever denne Tid som Pebersvend;

Min Kone reiste bort til Nakskov den -
Den første - rigtig! - Nytaarsdag om Morgenen
I Selskab med min Broder Wilhelm, men
Har ikke sagt mig naar hun kom igjen;
Sandsynligviis i Ugen noget hen.
Hvis Du i Byen treffer Gniris: skjænd
Fordi han ikke skriver til Din Ven,
Som mellem Nysteds Borgermænd
Maa kukkelure sine Aftner hen.
125 Og seer Du Christian Winther: rend
Og tryk hans Haand, omfavn ham fra en Ven!

Min Carl sin Hilsen sender glad igjen
Til Dig, Din Grethe, og den vakkre Ungersvend,
Din Broder Carl, Polytechnikeren.

Undskyld de stygge Klatter af min Pen,
Som Hastværk sprøitede paa Brevet hen!

Det Afdrag, som jeg fik det sidste Aar min Ven,
For ublu Priis paa Lys, er det i Regningen?
Undskyld, jeg kaster dette Spørgsmaal hen!

Min Sag med Borgemester Svend -?
Ak, den er afgjort, kjære Ven!

Han fik ved Dommen sine Skjænd
I Paahør af de tvende Stokkemænd;
Hans Ord blev gjort til Løgn, hans Pen
Infam casseert, og han betaler til Din Ven
Al Sagsomkostningen,
Samt som Bod for ubeføiet Spænd
Til Fattiggassen - 20 Dalers Mulkt til den.

Min Ven

Hr Christian Petersen.

126

TILGIV MIG, KJÆRE VEN, AT EI FORLÆNGST JEG TAKKED

*

Tilgiv mig, kjære Ven, at ei forlængst jeg takked
For Dine Breve, for Din Poesie,
- Champagneknaldet af et indeklemt Genie -
De gode Sager fra Din Disk,
Din Viin, Din Kaffe, Sennop, Kryderie,
Kort, Alt hvad Du med Venskab sammenpakked,
Og - lad mig ikke glemme noget - bi!
Orangerne med Sødt og Syrligt i,
Hvorover Børnene rev Hovdet af hinanden,
Og hvorfor Hilsen viftes over Stranden!
Men allermest for Kassen, for den anden,
For dette Kraftbeviis paa Smagens Sympathie,
Din Grethes rosenrøde Sommerphantasie,
Den lette, nydelige, lille,
Og dog saa ærbar smægtende og stille,
For Himlen meer end Jorden skabte, Hat.
En kroget, rynket Cactus bukler
Ei mere stolt sin Ætherblomst for Vinden,
Og Ørkenens Kameel paa sine Pukler
Ei løfter mere strunk Cirkasserinden,
End min bedagede og fregnedbrune Skat
Den lyserøde Silkehat.
O, at Din Grethe vor Beundring saae,
Og ikke vilde vor Taksigelse forsmaae!
For Kassen, Foret, Pullen, Skyggen,
For Sløiferne, som sig om Hagen fæste,
Kort, for den hele Blomstudfoldning,
Der kom hertil i god Beholdning!
127 /: Min Kone, Redacteur af dette Blad,
Saavel som næsten Alt, jeg giver ud i Trykken,.
Med min sin Hilsen mig forene bad,
Sin kjærligste, sin allerbedste! :/
Du selv, min Ven, kan ei forstaae
- Gid Du Erfaringen maa sildig naae! -
Hvordan en Mand, hvis hulde anden Part
Har noget nær afblomstret snart,
Hvordan han føler sig tilmode,
Taknemmelig i Hjerte og i Hoede,
Naar ved et Trylleslag af Konstens Haand
Et Taskenspillerie af Modens Aand,
Hans Halvdeel bliver ligesom lakeret,
Forfrisket, pyntet og moderniseret.

At Dig endnu den kedelige Knast,
Da Du forleden skrev mig, var til Last
og piinte med sit intetsigende Bombast,
Der ikke lod sig jage bort i Hast,
Var lumpent, royalistisk, krast -
Dog haaber jeg for Alvor, fuldt og fast,
- Dit Brev dateertes 12te Mai -
At den for Tiden er der ei,
Men alt for længesiden gik sin Vei,
Og at Du, dobbelt frisk og glad,
Saa humoristisk lykkelig, saa - Du veed selv nok hvad -
Som nogen Mand i Axelstad
Med kraftfuld Læg og Skulderblad,
I alle Maader bær Dig ad;
Halværgelig, at midt i Dine Guders Dyrkning"
Hvor mindste Kedsomhed er Solformørkning,
128 Du maa befatte Dig med dette Væv,
Med disse Rum og Tankeskræv,
Jeg, som en Edderkop,
Har af mit Blækhorn haspet op.
Jeg er i frygteligt Humeur;
Jeg troer, jeg dør.
Ak, skal det Haab, som os forfrisket,
Den Mulighed, en overgiven Alf os hvidsked,
At Du og hun - Din Perle - paa en lille Tour
Maaskee besøgte os, vort ringe Skuur,
Og Lollands smilende Natur,
Skal det tilintetgjøres af en sur,
Fortredelig, luguber Trold,
Et underfundigt, sky, balstyrtigt Asen,
Der lægger Dig en Klods om Hasen?
Saa Fanden i Vold
Med alle Pulvere og alle Piller
Og alle Doctere og Apothekerbøtter,
Hvorpaa den hele Medicin sig støtter!
Men dette Anathem jeg strax formilder
Og til Velsignelse og Priis forvandler,
Saasnart jeg veed - hvorom dog Sagen vigtigst handler -
At Du er karsk! - Det Øvrige, det kommer -
Hvor glædeligt for mig, hvor trøsteligt, hvis alt

I

Sommer!
Din Emil Aarestrup
P. S. Hils dem, Du kjender
Af mine Venner.
Til
Christian Petersen.

*
—
129

HVOR DET GLÆDER MIG, AT DU ER KALDET, GLEM OS IKKE

Hvor det glæder mig, at du er kaldet, glem os ikke
Kongelig, snart præstelig, bestaltet, Hurra Hurra
Af vort Glædesskrig, af Børn og Voxnes Jubeltoner,
Har du ikke kunnet høre Gjaldet, Hurra Hurra
Men Du veed bestemt hvor oprømt vore Hjerter vare
I vor Fryd var intet suurt og galdet, Hurra Hurra -
Thi du skriver selv, at du er glad, med Dig din Stine
Og at taaleligen godt er Kaldet, Hurra Hurra
Tiden kom, du fører Bruden hjem, til Lykke, Broder,
Det gjør Ingenting at du er skaldet, glem os Ikke,
O hvor gjerne kom vi Allesammen, som du byder
Muntre med til Bryllupet og Ballet, Hurra Hurra
Men Nødvendigheden nægter os den kjære Pligt at
Raabe, som en Deel af Gjæstetallet: Hurra Hurra
Derfor maa vi nøies med at sidde i vor Stue
Og lykønske Dig til Præstekaldet, Hurra Hurra!
Derfor maa vi nøies med, ved Bryllupsfesten, fjernt at
Stille feire den med Rhytmefaldet, Hurra Hurra
Derfor, Fætter Ven og Broder, derfor fagre Stine,
Maa vi sukke til Champagnekaldet: glem os ikke.

130

VENSKABSTRØST

GHASELE.

Er en Blomst nærvæd at visne, den forfriskes kan igjen
Og et Hjerte, som vil briste, det kan trøstes af en Ven.
Sagnet gaaer, at hver en Plante, har en anden til sin Lyst
Har en anden Urt, som livner, styrker og forsvarer den
Rosen fandt sin Sjæls Udkaarne i den grønne Semperviv
Trives denne i dens Nærhed, kan ei Rosen skrante hen
Mellem Planter, mellem Stene, mellem alle Verdens Dyr
Virke Sympathiens Kræfter, selv imellem stolte Mænd
Hvor er den, som ikke føler, at hans Liv maa plat forgaae
Findes ei det Skjød, hvori han lægge kan sit Hoved hen?
Hvor er den saa strenge Qvinde, at hun ikke sygner bleg
Naar hun, som en Ranke, rives fra den elskte Ungersvend?
Hvor er den, det være Qvinde, være Mand, som ei har følt,
131 Sympathiens Lægedomme skjænke Liv og Kraft igjen,
Hvor er den Ulykkelige, siig mig, som forgjæves veed
At det Hjerte, som vil briste, kunde trøstes af en Ven.

132

TRUDEL.

Floribella, har du seet en Plante at bedrøves,
Trække sig tilbage, harmes, naar dens Sødme røves?
Og dog troer du, at din Strenghed, at din lange Modstand,
At din Kamp, som for at væрге Ungerne en Løves,
Naar jeg lokket af din Skjønhed, som en Bi af Liliens,
Sank imod dit Bryst og søgte søde Kys, behøves?
Føler du ei, denne Modstand strider mod Naturen?
Qvæler du ei Hjertets bedre Stemme, naar den øves?
Alt, hvormed en Viisdomshaand har Verden sammenslynget,
Alle Baand, som sammenholde Livets Række, kløves;
Alt, hvad Gud har foranstaltet til sin Skabnings Bedste,
For at føie Led til Led, og pryde Jorden, sløves.
See, hvor Blomsten gjerne af den brune Blomsterkysser,
Fromthengiven i Naturens Villie, berøves,
Lader ham ved Barmen drikke al den skjulte Sødme,
133 Og til Gjengjæld, skjælvende i Morgendug, bestøves.
Følg Exemplet af din Søster! jeg maa Nectar- draaben hente,
Trods din Vægning, hvilken Dyst endnu af mig skal prøves.

NU, DA VOR JUBELFESTS FANFARONADER, KJÆRE VEN

Nu, da vor Jubelfests Fanfaronader, kjære Ven
Er overstaaet, kan vi være glade simpelthen
Og jeg begynder strax at dyppe Pennen, for til Dig
At sende mine marnioreerte Blade, kjære Ven
En sælsom Ting for Præsterne, i Sandhed, denne Fest!
At juble, fylde Kirken med Bravade, kjære Ven,
Naar der var største Grund, om jeg begriber Sagen ret,
Til en dybtfølt og stor Jeremiade, kjære Ven!
Thi det kan neppe nægtes, at, ved hin bekjendte Act
Slog Geistligheden formelig Chamade, kjære Ven!
Og segned i sit Blod, som Delinqvent paa Stolen, for
Aristokraternes Arqvebusade, kjære Ven!
Forenet, sandtnok, med et Skrig af Pøbelskarerne,
Der ventet godt, men fik kun Bastonnade, kjære Ven
Trehundred Aar tilbage, havde, mener jeg, vort Land
Den samme Grund til jublende Roulade, kjære Ven
For Pavedom som nu for Lutherdom, en større fast!
135 Fordreielseraes flane Pasqvinade, kjære Ven
Den dorske Søvnighed, som man bebreided Munkene,
Den væmmelige Hyklermaskerade, kjære Ven,
Anmasselsen af Alt, som muligen kan masses til,
Det døde Bogstavs Donqvixotiade, kjære Ven
Vor Tid, jeg mener, har tilfælleds med den gamle, og
Fast overgaaer den i det Retrograde, kjære Ven
Siig, hvad er vundet ved de gamle Mestres, Kannikers,
De arme Tiggermunkes Reformade? kjære Ven
Det var hvad Dagsbegivenhederne indgjød min Pen
Nu til en mere munter Gallopade, kjære Ven!
Dit Brev, i hvilket Alle, der har Sands for
vittig Kløgt
Fandt en af Indfald sammensat Cyklade, kjære Ven
Har gjort mig lykkelig i flere Dage; at til Trods
For Høstens Regn og sinaalige Intrade, kjære Ven
Til trods for alt Forkeert paa Sjællands gamle Ø dit Sind
Beholder sin Couleur og sin Parade, kjære Ven,
At Dine Børn, Din Kreds er frisk og fro, og at din Viv
Den Elskelige runder sin Facade, kjære Ven

Det gjør os Alle her, som leve Sympathiens Liv
Med Eder, Savnede, ret hjerteglade, kjære Ven
Hils Jacob, som i Soer, maa lægge Hovedet i Blød
136 Og række Ryggen frem til Carbonade!
Hils Faster, af hvis Daase, jeg mig ønsker tidt en Priis
Og et Spil Dam ved hendes Sengs Estrade!
Hils Tante Fie, for hvis Kammerdør, min Aand har tidt
Opført en ikke ændset Serenade!
Hils Din Emilie, hils Alle Smaa og Store, som
Imødestrække sig vor Enibrassade!
Fordi jeg glemte din Geburtsdagsfest, og ikke kom,
Om ikke selv, saa dog, indsvøbt i Blade,
En Geist, et Gjenfærd af din gamle vante Gjæst, derfor
Skjøndt du har Grund, maa du mig ikke hade!
Jeg er endnu den samme ørkesløse Lyriker,
En maadelig og suur Asklepiade!
Jeg veed knap for din Næses lille Purpursvamp et Raad
En ufeilbarlig, lægende Pomade
Og en Recept, saavelsom en Copie af dine Vers,
Et Perlestøv af Musernes Cascade,
Har jeg den Ære, skrevet smaat paa Randen af mit Brev,
Til Afbenyttelse at følge lade -
Af Nyt, som ikke staaer i Kjøbenhavns og Lollands Post
Veed jeg fast ikke een Annunciade
At Grevedøttrene paa Christiansholm maa sidde hen
Er en forslidt og melankolsk Ballade
At Deres Broder Sigfred var her nogle Uger, det
137 Godt foredraget gav en Dragonade
Og et Tableau af Livet i vor Barnekammer, var
Godt tegnet, som af Dig, en sand Östade
Men dette Ark Papiir, saavelsom din Taalmodig- hed
Har sine Grændser, og mit Blæks Najade
Maa derfor efter mange Sidespring og Kjelderrim
Betænke passende sin Retirade
Om Dine Søstre kan jeg intet melde, uden at
Din Søster Stine drikker Falsters Limonade
Og Grethe, i Flintinges hyggelige Præstehuus
Formodentlig af Kehlets Chocolate
Hvad Frøken Wederchinch angaaer, da gjør hun tidt
Fra sin Omgivelse en Escapade
Og gav, bekjendtgjort med dit Brevs Galanterier, mig
Til Dig sin Hilsens skjønnne Ambassade
Nu kan du sagtens have hørt dig træt, i dette Skrig
Og Hvin af min poetiske Cicade
Jeg trækker, under Rim, mig lempelig tilbage som
Et Batterie med fortsat Cannonade,
Og slutter med den noget gammeldags og slidte, men
Dog derfor ægte følsomme Tirade,
At ikke kan Novembermaanes blege Lys og ei
Den gennem Skyer tindrende Pie jade,
See nogen Dig og Dine mere tro hengiven Ven,
138 End Undertegnede paa Jordens Flade,
og hermed mit Levvel og Hilsen fra os Alle! hør
Alt Hornet lyder i den stille Gade
Brevsækken om sin Hals, i Trav, paa Byens nye Bro
Alt drager blæsende vor Postnomade.

Lyset er tændt; paa den varmende Jernovn Røgelse kastet;
Blæsten kan slaae med Regn Ruden saameget den vil.
Her, i mit eensomme Huus, er Gulvteppet strakt under Foden,
Og for den kjølige Dør hænger det lunende Filt.
Fjernt jeg hører kun Børnenes Skrig og den syngende Amme,
Tagets bestandige Dryp, Stormens urolige Lyd.
Om mig er Stilhed. Tankerne vaagne om dem, som er fjerne,
Skilt fra mig ved et Rum, Sjælene ei kan for- staae.
Tankerne vaagne om dem, de Venner, der nylig forlod os.
For i den brogede Stad Vinterens Lede at fly.
Tankerne vaagne om dig, Veninde, du Blide af Hjertet,
Englen for mine Smaa, Husets fortroligste Gjæst.
Gjerne en Stund om den lysende Arne vi trykked os sammen,
Vexled skjemtrige Ord, havde vi dig i vor Ring.
Men paa Papiir, med konstige Skrifttræk nøder mig Skjæbnen
Langsamt udtrykke det, Læben kan gjøre saa let.
Lad da et venligt Brev erstatte det venlige Haandtryk,
140 Versets elegiske Form Øiets sædvanlige Blik.
Gjenkjend Tankernes Spring og Ordenes lette Forvirring!
Mærk i Rhytmernes Takt noget, som ligner min Røst!
Dig, som jeg veed med mig i Forening elsker det Skjønne,
Dig, hvis følsomme Sjæl ærer det Gode saa høit!
Hilsen bringer jeg Dig, fra mig det kjærligste Budskab
Hilsen fra mine Børn, Hilsen og Kys fra min Viv.
Haabet vi nære, at Reisen gik godt, at karsk ved dit Sybord,
Nu, da det hælder mod Nat, sysler din flittige Haand;
At dine fagre Veninder, de ædle Døttre af Manden,
Der, Odysseus Hig, tumles fra Strand og til Strand,
Kyndig paa Alt, hvad Jorden og Havet vidunderligt eier,
Alle befinde sig vel, alle med Glæde i Sind
Gjensaae Absalons myldrende By og de ragende Taarne
Alle, som savnende vi, venligt erindrende os.
Beed dem, over den glimrende Omgangs tusinde Fortrin, ei glemme
Hvem, uden Smiger og Skrømt, er dem hengivne og tro,
Hvem deres Gjenkomst hid til Fædreneborgen opliver
141 Som, med den kommende Sol, Blomsternes tidlige Flor
Hils dem tusinde Gange, saavel som Grev Julius han der
Altid minder mig om Shakspears dybsindige Prinds,
Han, hos hvem jeg ei veed hvad meest fortjener Beundring,
Enten det barnlige Sind, eller den skjærpede Kløgt
Her er Tingenes Gang den sædvanlige jævne og brede
Rødsand buldrer af Storm, Skipperne ventes med Angst
Stundom Aftnen forsamlar en Flok om det duftende Theebord,
Strikkepindene gaae, Ørnene, Tungerne med.
Veed De, at Schwensens igaar var i Nykjøbing, spørger en Jomfru -
Ja, og idag kom han hjem, svarer jeg, glad ved min Kløgt.
Gud, har de Vaserne seet, som Snedkerne satte paa Porten?
Nei, mit Øie kun traf Laser paa Portens Betjent
Kroyers er hjemme idag, og Heidenheims er hos Hirsches
Virkelig? Andre har sagt, Hirsches hos Heidenheims var.
Ynder man meer en Aand og Gemyt anstrengende Sysse,
Taler et Fiirkløver snart Kortenes mystiske Sprog.
142 Saadan gaaer Tiden hen; man lever, skjøndt neppe det mærkes;
Deri, troer jeg, bestaaer just det lyksalige Liv.
Himlen er immermørk, indsvøbt i Skyerne, tragisk,
Ikke en Rift, som er lys, ikke en Plet, som er blaa.
Meer langmodig, veed jeg, Camelen ei drager i Ørken,
End paa Bøndernes Vogn jeg den moradsige Vei;
Ingen Bjørn i Hi, paa Mus og visnede Blade
Lægger sig bedre til Ro, sugende Labben, end jeg.
Luunt, som Murmeldyr i Savoyens takkede Bjerge,
Børnene lave sig til Vinterens døsig Nat;
Ingen Lama i Græsset ernærer sit diende Afkom,
Mere tro, end min Viv ammer sin nykterne Alf
Jorden, opblødt af Vand, bedækkes af evige Taager,
Og fra den dryppende Qvist løfter kun Kragen sit Skrig -

Skulle vi derfor af Dvalen, som Kulden bebuder os, vækkes,
Før den regngraå Luft lysnes af stærkere Sol,
Fyld, Veninde et Blad med Sjælens hellige Varme,
Send os en yndig Bouqvæt friske og duftende Ord.

143

SONET.

Jeg er ulykkelig naar Dagen hælder.
Jeg søger Leiet, ene med min Kummer -
Og dog saa lykkelig; den dybe Slummer
Mig leder hen, hvor Saligheden vælder.

Jeg er ulykkelig, naar Lærken melder
Den nye Dag; min Takkerøst forstummer -
Og dog saa lykkelig; thi Hjertet rummer
Den Følelse, hvorom det ene gjelder.

Til Glædens Blomst er lutter Qvaler Stammen;
Hvis Sorgens Mørke bragtes til at vige,
Saa brændte mere dunkelt Vellystflammen.

Mit Vee og Vel, jeg kan ei andet sige,
Som Nat og Dag, er knyttet yndigt sammen.
Som Liv og Død, saa uadskillelige.

144

VED MADONNABILLEDET.

I

Mørke Ranker laae paa Muren,
Stjernerne begyndte finkle,
For det gamle Helgenbilled
Brændte Lygten i det Dunkle.

II

Gamle Kone, ved din Krykke,
Du, hvis brune, svage Hænder
Dag og Nat saa flittig passer,
At Madonnas Lampe brænder

III

Tag imod vor Mildhedsgave!
Beed Andægtige, som knæle
I Capellet, løfte Bønnen
For to elskovsfulde Sjæle!

IV

At den Kummer, som de føle,
At den Byrde, som de bære,
At de Taarer, som de fælde,
Og den Uro, som de nære -

V

At det Alt - som disse Flammer
Under Nischens sorte Bue!
Stadigt maa vedligeholdes
Samlet i en hellig Lue!

145

VI

At det Alt, som disse Flammer
Der sig brændende fortære,
Maa med sine sidste Straaler
Lyse Kjærlighed til Ære.

146

LANDET DROG JEG VIDE OM

Landet drog jeg vide om
I min fattige Hue
Gav mig Gud en Mand,
Blev jeg en fornem Frue.
Gik jeg under Lide
Vilde baade Peer og Povl
Navnet paa Manden vide.
Ødeland hedder min Mand,
Næsegruus hedder mit Huus,
Tyg i Ro hedder min Ko,
Tryne fin hedder mit Sviin
Fattig paa Haar hedder mit Faar
Vrikkemaas hedder min Gaas
Snadderivand hedder min And
Karl for sin Hat hedder min Kat
Bieffemund hedder min Hund
Patpaasut hedder min Glut
Reentforskarn hedder mit Barn
Pokker er løs min Tjenestetøs
Skruegal hedder min Ka'l
Kirkefane hedder min Hane
Sorte Hoppe hedder min Loppe
Bær dit Kors hedder mit Hors
Lad mig syde hedder min Gryde
Perlebønne hedder min Høne
Silkelok hedder min Rok
See hvor smuk hedder min Buk
Hjelp, vor Herre! hedder min Kerre
Sommerlæ hedder mit Træ.

147

TIL FYLLA

I

O hvor gjerne gav jeg ikke
Fylla paa sin Fødselsdag
Det, som tiltrak hendes Blikke,
Noget Ædelt, valgt med Smag!
Sjældne Perler, yndig svungne
Til at smykke hendes Haar
Eller Roser, tidlig sprungne
Frem med Bud om Sol og Vaar

Hulde Ting som Hulde pryde!
O hvor herligt sligt at byde!
Det, det kunde Fylla fryde!

Men jeg har intet saa smukt dennegang;
Ak, kun en Tanke! ak, kun en Sang!

II

Fagert Belte, til at tvinge
Jomfrubarmens Bølger i
Kjælne smaa Kjærminde-Ringe
Baand til Haanden, som er fri
Shawl, som Havets Purpursnekke
Farved til et pragtfuldt Ly
Silkens smidigbløde Dække
Slørets lange Sommersky
Hulde Ting som Hulde pryde!
O hvor herligt sligt at byde!
Det, det kunde Fylla fryde!
148 Men jeg har Intet saa smukt dennegang;
Ak, kun en Tanke! ak, kun en Sang!

III

Tag da venlig mod det lille
Blad med disse Linier paa
Det er ikke hvad jeg vilde -
Men - Du vil det ei forsmaa.
Sangens Noder heller bragte
Hvis den kunde, Dig min Pen
Men Du vil ei reent foragte
Digtergaven fra en Ven.

Hulde Ting, som Hulde pryde
O dem har jeg ei at byde!
Men det Smaa Dig ei fortryde

Hvad jeg har fundet til Dig dennegang
Er kun en Tanke! er kun en Sang!

SØLVBRYLLOPSVISE.

I

Hvad er Kjærligheds Vaar,
Som saa hurtig forgaaer,
Vel andet end en blændende Drøm?
End en Dag i April,
Fuld af glødende Smil,
Men fulgt af Regnens Strøm? -
Alting sig tegnede
Saa smukt,
Og sikkert vi regnede
Paa Frugt -
Men da Drømmen forsvandt,
Sug os, hvad vi fandt?
Knap Mindet - ikke sandt?

II

Nei, den Sats er for slem;
Sagtens gives der dem,
For hvilke Elskovs Sol ei oprandt;
Som ei saae nogen Frugt,
Skjøndt det tegnede smukt,
For hvem det Hele svandt -
Altid det gaaer dog ei
Saa slemt;
O Elskov, din Vaar vi ei
Har glemt!
Dens Erindring er Lyst,
Og i Alles Bryst
Udbreder den sin Trøst -

150

III

Dog en Dag som i Dag
Taler Kjærligheds Sag,
O Held os, med den stærkeste Røst;
Denne Fest for en Vaar,
Som ei svandt, men bestaaer
Ved Siden af sin Høst,
Amor, den ilende,
Blev tro;
Her slog han sig smilende
Til Ro;
Ingen Vinge faldt af;
Man ei Baand ham gav,
Men Huset holdt han af.

IV

Derfor Slægtning og Ven,
Derfor Datter og Søn,
En Skaal for Brudeparret, de To,
Der i Høst, som i Vaar,
Som i Dage, i Aar,
Var enige og troe!
Rosen, de dannede
Til Krands,
Med Sølv et kun blandede
Sin Glands -
O vær, Himmel, dem huld,
Og er Tiden fuld,
Bland Roserne med Guld!

151

EENSOMHEDEN.

Barn, du drømmer dig
Eensomhedens Skygge,
Eensomhedens Lyst,
Som en hellig Lykke,
Som en evig Trøst -
Kjender du da mig?

Veed du, hvad det er,
Ret at være ene?
Ret at føle sig
Eensom og alene?
Kan du sige mig,
Veed du, hvad det er?

Englen nærmer sig,
Den, om hvem du leder,
Eensomhed ved Navn;
Men usynlig breder
Den sin mørke Favn
Rædselfuld mod dig.

See den dybe Flod
Bag de grønne Grene -
Har du Lyst dertil,
Saa er du alene,
Evig, om du vil -
Tør du? har du Mod?

152

TIL MAANEN.

I

Jeg har seet ham ride -
Ha, hvor Hesten jøg!
Til det Sted, jeg boede,
Ei sit Blik han slog.

II

Jeg har seet ham skrive
Ak, hvor langt det blev!
Ei til mig var Brevet,
Han saa ivrig skrev.

III

Jeg har seet ham kysse
Paa en Lok saa blød -
Ei min Haarlok var det,
Som den Lykke nød.

IV

Jeg har seet ham græde -
Ak, hvor bleg og skøn!
Ei for min Skyld var det,
At han græd i Løn.

V

Jeg har seet ham vandre -
Hvor han standsed tidt!
Men det Navn, han sukked,
Ei det Navn var mit.

VI

O, men du - Veninde!
Klare Maane! - O
Dine blege Straaler
Gav mit Hjerte Ro

VII

Du har seet min Taare
Du har seet min Qval
Naar du stille lyste
Over Bjerg og Dal

VIII

Du har hørt mig sukke
Paa din høie Borg -
Som dit Næ forsvinder,
Svinde lad min Sorg!

154

DEN FRIMODIGE VEN.

I

Jeg havde en Ven, som var klog,
Men holdt ikke Tand for sin Tunge;
Han førte det Meste Sprog
Blandt Gamle, saavelsom blandt Unge.
Mit Raad var et Glas eller to
Af mild og forstandig Lafitte;
Han slog sig dog ikke til Ro,
Men støied i Vennernes Midte.

II

Han havde et hemmeligt Nag
Til Raader og til Excellencer;
og derfor ved festlige Lag
Hans Spasen var tidt uden Grændser.
"I troe ei paa Helgene meer
Og turde vel spytte paa Paven,
Dog for en Minister jeg seer
Jer krybe, som Snoge, paa Maven."

III

I Siden han havde et Horn
Til alle de Priviligeerte,
De var ham i Øiet en Torn,
Og ei han sin Yttring geneerte.
"I troe ei paa Spøgelser meer -
Det gjør ei engang eders Koner -
Hvor kan I da troe, som jeg seer,
Paa Skyggen af gamle Baroner?"

155

IV

Han lod sig forlyde med Ord,
Naar Vindunsten varaied ham Blodet,
Som, dersom de videre foer,
Saavist kunde kostet ham Hoedet.
"I frygte ei Djævelen meer -
Hvor kan I da frygte, Kamrater,
En Enevoldsmagt med en Hær
Forpryggede, raadne Soldater?"

V

En Tænker han var, men en fri -
Om jeg tør saaledes det kalde -
Han sang til en smuk Melodie
En Viisdom, som huede Alle:
"Jeg troer paa den eneste Gud,
Den eneste sande Forsoner;
Kom til mig! saa lyder hans Bud,

Kom hid til min Barm, Millioner!"

VI

Hans Mening om Qvinderne til -
Som lettelig lod sig formode -
Var ogsaa dumdrstig og vild
Og efter hans krusede Hoede.
"Heel lykkelig Manden vel var,
Der fandt sig en elskelig Qvinde;
Men bedre det var dog, et Par,
En Snees endnu bedre at finde!"

VII

Nu hviler hans Been paa et Sted,
Hvor ogsaa vel vore skal ligge,
156 Og Fyrstens og Prindsernes med,
Ved Siden af deres, som tigge.
Endskjøndt han forresten var klog,
Han holdt ikke Tand for sin Tunge
Nuvel! for det ærlige Skrog
Lad Glasset frimodigen runge!

157

JA, JEG HAR SVÆRMET BAGVENDT FOR DIN YNDE

I

Ja, jeg har sværmet bagvendt for din Ynde,
Natur - o du tilgiver Drengen dog?
Faldt Livet magert, Blomsterne for tynde,
En Haandfuld Roser jeg af Luften tog

II

Da fandt jeg alle kloge Fyre flaue,

Og smukke næsten alle Sørgespil -
Da kunde mig hver Svanebarm benaue,
Og alle Elskovshymner maatte Taarer til.

III

Jeg fandt saa majestætisk eet og andet,
Som andre finde maadeligt og smaat;
Jeg fandt vort hele Liv var saare vandet,
Og at kun Hippokrenes Kilde smagte godt.

IV

Jeg troer, jeg har mig dog endeel forandret -
Om til det Bedre - kan jeg selv ei see.
Frem og tilbage er jeg vistnok vandret -
Hvad før var Tøe er bleven Frost maaskee.

V

Jeg venter noget nu af Dumhedsflaben;
Forstanden er ei meer saa selvklog, kjæk.
Jeg seer det udraabt Store uden Gaben,
Jeg seer det indbildt Ringe uden Skræk.

158

VI

Og skjøndt et elsket Værk ei uden Pletter,
Og Intet Yndigt idel Blomstersnee,
At føle Skjønheds mindste Savn, jeg sætter
Langt over det, at ingen Mangler see.

VII

Nu er mig Verden bleven fuld og fyldig
Nu Livet blomstrer mig med Fryd og Held;
Og Hjemmel har jeg for min Dom, en gyldig,
Den Skabers selv, der fandt at Alt var vel.

159

MED EN KASSE EAU DE COLOGNE.

Blandt Ting, vi søgte om, der kunde passe
Som Gave fra os alle Syv, en masse,
Til en Veninde, elskelig som Gasse,
Til den, der er saa yndet allevegne
For skønne Gaver, der er hende egne,
Var vi uendelig forlegne -
Og fandt tilsidst kun denne Kasse.

Kan al den Duft, som er i disse Glas,
Lidt efter lidt forskaffe Dig en Glæde
Blot halv saa stor, som den, vi fik
Naar Du, Veninde, var tilstede
Iblandt os blot et flygtigt Øieblik -
Saa er den lille Gave os tilpas.

160

FORGJÆVES! MIN LÆNGSEL

Paa Skyer jeg stirred
etc etc

Forgjæves! min Længsel
Kun søger de Lokker,
Hvis brunlige Trængsel
Din Tinding omflokker

Forgjæves! min Tanke
Kun aander og leder
Om Løkkernes Ranke,
Du fletter og breder

Forgjæves! min Tanke
Ei finder sin Hvile
Hvor i Maanskin det blanke
Skyl _____

Forgjæves! min Tanke
Sig ængster og vaander
161 Kun Duft af en Ranke

- Din Haarloks! - jeg aander

Forgjæves; den Ranke,
Som dulmer min Smerte
Omslynger, du Slanke
Din Barm og dit Hjerte

Forgjæves! jeg søger
Kun Sødmen, som brænder
Hos Dig allevegne
Paa Mund og paa Hænder

Forgjæves! forgjæves!
Min Uro, min Længsel
Ei finder sin Hvile
I Skyernes Trængsel

Forgjæves! forgjæves!
Min Længsel, min Vaande
Ei finder sin Lindring
I Blomsternes Aande

Forgjæves! forgjæves!
Ei Mylder af Vinen
162 Ei kjølige Druer
Formindske mig Pinen

Forgjæves! forgjæves!
Den Snoning, den Knude
Jeg ønsked at løse,
Er langt fra min Pude

163

LOKKERNE.

O jeg synker hen I Tanker
Ved at see paa Dine Lokker,
Sødere, end Vinens Ranker,
Fuldere, end Skovens Klokker!

Hvilke Anelser og Drømme
I det Rtnglende, det Vundne!
I de slangesnoete Strømme!
I det Løste, i det Bundne!

Der kan Blikket henrykt famle,
Sig fordybe, boltre, vugge -
Der kan Digtekonsten samle
Hvad den bruger af det Smukke.

Og naar den har længe samlet
Som en Bi af Blomsterkrukken
Flyve langsomt til sin Celle
Tung af Sødme, skjønheidsdrukken.

164

HENDES LOKKER.

I

I Skovenes lune,
Dæmrende Tætning
Omgav mig den brune,
Knudrede Fletning.

II

Mig svalte det Mylder
Af Løvet, som kruset
Og ringlende fylder
Solsiden af Huset.

III

Blandt slingrende, bløde
Slyngplanter og Ranker,
Der sank mig imøde,
Jeg famled i Tanker.

IV

Paa Skyer jeg stirred,
Hvis drivende Mængde,
Sortkrøllet, forvirret,
Om Maanen sig trængte;

V

Paa Tangen, der løftes

Og slynges tilside,
Hvor Bølgerne kløftes
Skummende hvide;

165

VI

Paa hvirvlende Vover
Fra Fossen, som falder
Henslørende over
Blegrøde Koraller;

VII

Paa mørke Aurikler,
Paa duftende Klaser,
Hvis Tykning sig vikler
Om blændende Vaser.

VIII

O pragtfuld tilvisse
Den krøllede Trængsel -
Meer Yndigt, end disse,
Dog søger min Længsel.

IX

En Fletning, som skilles
I Strømninger mange,
Der snoe sig, forvildes,
Omslyngende, lange -

X

Som løses og bindes,
Som bølgjer og ruller,
Men - blødt om en Qvindes
Sneehvide Skulder.

XI

Jeg mindes - jeg mindes
Guldlokker, I fagre!
166 O siig, hvor I findes,
O siig, hvor I flagre!

XII

Paa Søen - i Haven -
Jeg søger og leder -
I Skoven - i Graven -
Hvor finder jeg eder?

167

MIN TUNGE TAARE SANK

Min tunge Taare sank
Fra Øielaaget ned
Som Dug den atter blank
Imellem Blomster gled
Og Sol og Morgenluft
Forvandlede den til Duft

Og Blomsterøiet stod
Frit smilende igjen
Nuvel! jeg fatter Mod
Min Graad vil snart, som den,
Forvandle sig til øm
Erindring og til Drøm.

168

TAARERNE.

I

En nysudsprungne Rose
Var i mit Knaphul stukken
Varmt brændte Morgensolen
Paa Græsset glimred Duggen

II

Dog var mit Sind formørket
Jeg følte Graaden trænge
Sig frem og tunge Perler
Langs Øielaaget hænge.

III

I dem var ikke Duggens
Husvælelse og Lethed;
I dem var Hjertequalens
Vellystige bløde Træthed.

IV

Jeg lod dem roligt rinde,
Som naar en Syg seer Straalen
Af Armens Blodkar springe
Rødtskummende i Skaalen.

V

Jeg græder ikke ofte,
Men paa de fagre Planter
Faldt Taarerne, og funkled
Som Duggens Diamanter.

VI

Og kunde Ikke skjælnes
Skjøndt fra den bedske Kilde
Fra hine himmelfaldne
Forfriskende og milde

VII

Med alle Regnbufarver
Snart himmelblaae, snart gule
Jeg kunde ikke Smilet
Paa mine Læber skjule

VIII

Henveirede - forsvundne,
Bortkyssede af Solen
Var Taarerne, som glimred
Paa Græsset og Violen

IX

O, det er Hjerteqvalens
Bestandige Historie
Den har sin Martyr-Time
Den har sin Helgenglorie

X

Giftdrikkens fyldte Bæger
Med Rædsel ført til Munden
Det dufter som en Balsam
Naar det er tømt til Bunden.

HØISTAMMEDE ROSE

Høistammede Rose
Med Læberne bløde
Det blæser og regner
Du slanke du søde

O lad mig blot være
Den Stok, der er drevet
Til Støtte i Jorden

171

PAA EN SKRAANING IMOD SKOVEN

Paa en Skraaning imod Skoven
Tæt besat med lutter Roser
Fine, spæde, tornefulde,
Sad paa Bænken to Matroser

DEN SYNGER OVER MIT HOVED

Den synger over mit Hoved
Og skingrer for mit Øre,
Som raabte den med Harme
Digter! kan du ei høre!

BUSKEN MED RØDE KNUPPER

Busken med røde Knupper
Granen med gyldne Dupper.

HVOR SIG LØVET EENSOMT FLETTER

Hvor sig Løvet eensomt fletter
Fuglen ved dit Fodtrin spretter.

*
—
172

TIDLIG SKILSMISSE.

I

Det var den aarle Morgen.
I Teltet stod Dragonen
Og vikled Purpurskjærfet
Om Livet paa Baronen.

II

Og rakte ham hans Pallask,
Hans Hjelm med Hestehalen,
Saa blank, som var den nylig
Hentet i Vaabensalen.

III

Og førte frem hans Ganger,
Den lysebrune, høie,
Der vendte mod sin Herre
Det melankolske Øie.

IV

Og i de brede Hylstre,
De guldbrodeerte, satte
Hans sorte Rytternæver
Pistolerne, skarpladte.

V

Og langsomt steg i Sadlen
Den adelige Fændrik,
Og sagde til Dragonen
Med sagte Stemme: Hendrik!

173

VI

Ifald jeg Ikke kommer
Igjen - som nok kan være -
Besørg mig disse Breve,
Og siig, det gjaldt min Ære.

VII

Han gav sin Hest af Sporen,
Ildgnister fløi fra Hoven;
De sorte Krager svang sig
Med Skrig op over Skoven.

VIII

Der faldt et Skud langt borte
Og et endnu - ei flere;
Men paa den lyse Hvelving
Steg Solen meer og mere.

IX

Det blev den mørke Aften.
Fra Slottet ned i Dalen
De fæie Vindver straalte
Og kasted Lys fra Salen.

X

Orchestret lød. Mundskjænken
Igennem gyldne Haller
Med Purpurviin sig trængte
I funklende Krystaller.

XI

Den unge Frøken, yndig,
Skjøn som en Bajadere,
174 Slap pludselig i Dandsen
Sin sorte Cavallere.

XII

Hun lyttede, hun hørte -
Hun hørte det alene -
En sagte Lyd langt borte,
Et Trav paa Broens Stene.

XIII

Hvor steg og sank de runde,
De lillehvite Skuldre -
Hun hørte ei Trompeten,
Ei Paukens Hvirvler buldre -

XIV

Hun kikkede fra Ruden
Ud i det natlig Dunkle -
Hun saae i Slottets Gjenskin
En Hjelm, et Kyrads funkle

XV

I hendes Løb paa Trappen
Guldkammen fløi af Haaret,
Den hele Blomsterfletning,
Hun nylig havde baaret.

XVI

Det var ei ham, hun ventede.
Med Sorgens Budskab skrevet
I sine mørke Miner
Dragonen bragte Brevet.

175

XVII

Hun rev det fra hinanden -
Hun svimled - faldt som knuset
Man finder intet Marmor
Deiligere strakt i Gruset.

XVIII

Det er den aarle Morgen.
Det røde Skjær af Solen
Farver den gamle Frøken,
Som slumrer i Lænestolen.

XIX

Ferskentræerne blomstre
Og Mandlerne i Haven;
Men hendes Hud er falmet
Som Alabast paa Graven.

XX

Der staaer et Liigvers skrevet
I Furerne paa Panden,
Og sine blege Hænder
Hun folder i hinanden.

XXI

Medynksom Kakaduen
Sit gule Hoved bukker,
Betragter sin Veninde
Med store Blik, og sukker.

XXII

Paa Sovekamrets Damask
Et Malerie sig strækker,
176 og Blomsterurnen yndigt
Mod det sit Indhold rækker.

XXIII

Der sees han, som han leved,
I ridderlige Fore,
Med Purpurskjærf om Livet,
Med Hjelmbusk og med Spore.

XXIV

Med Panden, tung og sænket,
I mørke Lokkers Skygge
Med Læberne, som kløftes
Af Ungdom og af Lykke.

XXV

Men med en Smertes Alvor
I sine Blik, som vidste
De selv forud, hvor tidligt,
Hvor snart de skulde briste.

177

DRØMMEVERDNEN

Drømme!
Hvad vil Mængdens Tale sige
At de korte, lette Drømme
Ikke er det Virkelige?

Dette,
Vil enhver iblandt os vide,
At det Stygge og det Slette
Er i Livet det Solide.

Vige
Derfor skal det plumpt Reelle!
Jeg mod Drømmens Himmelstige
Vil mit unge Hoved hælde.

Drømme!
Lad fra eders Skygge-Rige
Englene imod mig strømme -
Vær for mig det Virkelige!

178

FRØERNE

"Hvor her er smukt ved Vandet.
Hvor speller klart sig Jollen,
Den grønne Kant af Landet,
Og jeg, og Parasollen.

II

Og Frøerne - de qvække!
Op af den blanke Flade
De Hovederne strække
Saa stille, sjæleglade.

III

Og deres Mund staaer aaben,
Og deres Ølne spille,
Som om de Himlen drikke
Og Solen synke ville."

IV

Men seer du Storcken vade
Og løfte op af Dyndet
Parviis de Sjæleglade?
Gud veed hvad de har syndet.

V

De sluges af den Grumme
Man skulde tro, forskrækket
Ved denne Catastrophe
Ophørte Foraarsqvækket

VI

Men nei - deslige Scener
Skjøndt blodige og tunge
Er just Naturens Orden -
Hør hvor de andre sjunge!

180

OMVENDELSE.

Der var en Tid, jeg troede ei paa Gud,
Og havde intet Haab om Evighed;
Tilintetgj øreisens uhyre Ro
Var mine mørke Tankers Ideal.
Men siden jeg har følt en Lidenskab,
Som den, jeg nu besjæles af:
Har jeg begyndt at troe, der er en Gud,
Og har det Haab, der er en Evighed.

181

VI SAD I VINTERNATTEN

Vi sad i Vinternatten
Hvor Ovnens sparsomt gløded;
Vi holdt i vore Arme
Det syge Barn paa Skjødets.

Jeg følte Pulsens svinde
I Gluttens spæde Aarer;
Fra dine Øine perle
Saae jeg de friske Taarer.

Jeg saae den lille Strube
De sidste Luftdrag tømme;

182

DØDENS KLOKKER KIME

I

Hør, Dødens Klokker kime!
See Sørgeskaren vandre!
Kom, lad os samlet skride
Til Graven med hverandre!

II

Du Lykkens Barn, der synes,
Rødmusset som en Dukke,
At ligge evig pyntet
I din duunbløde Vugge -

III

Du, Olding, træt af Arbeid,
Som nys, i Hyttequalmen,
De tunge Lemmer strakte
Med Vee og Værk paa Halmen

IV

Skjøn Jomfru, du, som dækkes
Af Alderdommens Rynker,
Og, lug et gustent Æble,
I Moderjorden synker -

V

Og du, ved Nattelampen,
Med Pen og Bog i Haanden,
Du Alvors-Mand, som grubler,
Og som besværger Aanden -

VI

O alle I, som efter
Det store Intet iilte,
Hvorover I med Rette
I lyse Timer smulte -

VII

Naar fandtes hvad I søgte?
Sug, naar blev Maalet truffet?
Hvem har - svar mig oprigtig
Hvem har ei Livet skuffet?

VIII

Hvo naaede til de Egne,
Hvor Sandhedskilden strømmer?
Hvo føler ei, lysvaagen,
Med Gysen, at han drømmer?

IX

Hvo venter ei - nedhugget
Lemlæstet og forblødet -
I Kamp mod Livets Qvaler
Med Længsel Naadestødet?

MORGEN-SITUATION.

I

De muntre Arachnider
I Morgenluften spinde:
Ved Kilden sig forfrisker
En Hyrde og hans Qvinde.

II

Han har, til Værn mod Solen,
Sin Isses sorte Totter
Og sine nøgne Fødder
Indsvøbt i stive Maatter.

III

Hun synker træet paa Stenen,
Med Barnet ved sin Side,
Hvis Hænder i den tomme
Brødposes Folder slide.

IV

Han løfter atter Aaget,
Som truer med at knække;
Hun skyder Trillebøren,
Som Hunden hjælper trække.

V

Om hendes brune Skuldre
Har hun et fattigt Stykke,
Og paa den unge Pande
Kun Svedens Perlesmykke.

VI

Solheed gaaer Veien opad.
Men deres Kraft er hærdet,
Og i de mørke Øine
Staaer Glæden uforfærdet.

186

DIGTERNES PRYDELSE

Digternes Prydelse - de danske Hjerters sødste Næring og sundeste Nydelse - Christian Winther, min Ven - Fred og Hilsen igjen! - Læs disse Linier uden Fortrydelse.

Ingen kan vide - paa disse Tide, - hvad jeg maa lide, - hvad jeg maa døie - med Øre og Øie, - baade af Lave og Høie, - baade af det Fine og det Drøie, - baade i Pels og Nattrøie, - baade udvendig og indvendig, - alle- vegne, - af Andre og Egne - fordi jeg gav efter - for Din Tunges veltalende Kræfter, - for Dit Blik, som tryller og hefter; - og lod mig friste - til det, som jeg vidste - vilde komme mig dyrt at staae paa det Sidste. - Ved Ham, der skabte Elephantens Snabel, - de Troendes Sabel, - og Persiens skjønneste Fabel, - men ogsaa det ufuldendte Babel! - Sneglen uden Huus, - den uanseelige Muus, - og min sletteste Parabel - som Dine Digte ere berøm- melige, - deres Kilder utømmelige - deres Vers i"ene og sømmelige, - deres Tanker friske og fyldige, - men derfor ikke mindre søde, uskyldige, - ere mine, det føler jeg, istedenfor runde, klumpede, - istedetfor glatte, skrum- pede, - istedenfor korte, stumpede, - istedenfor velordnede, sammenslumpede, - istedenfor langhalede, kortrumpede, - istedenfor taalelige, utaalelige, - og derfor mine Qvaler umaa- 187 lelige. - Jeg mærker ogsaa daglig noget, - man rykker ud med Sproget, - løfter lidt paa Laaget - og gjør mig Sagen meer og mere broget, - meer og mere kroget. - En siger, tilsyneladende rolig, - Skuldren klappende, - og Knappen snappende - fortrolig - skjøndt i sit Indre - ikkedesmindre - Haan-Latterens Hule og Spottens Bolig: - Naa, som jeg hører, er dine Digte i Trykken, - naar kan Publikum vente sig Lykken? - Det løber mig iiskoldt ned ad Ryggen - En anden raaber: hvad! mon Fanden dig plager! - du har dog ei sendt dine Sager, - din mislykkede Dei til en Bager, - i Forventning af Kager? - Du begriber, hvordan slig Tale mig smager og behager. - En tredie spotter: - Havde jeg tænkt, du havde saadanne Rotter, - saadan en Musefamilie - i din gamle, gule Chenille, - saa skulde jeg ladet dig blive hjemme, - om ogsaa tusinde Børn sad i Klemme; - du havde nok med dine egne at fremme. - Den Spot er ikke nem at glemme. - Lad mig derfor, min Ven, høre din trøstende Stemme - sæt en Fløite for din Mund - og blæs, om ogsaa kun - for en Stund, - mine Skrupler i Blund. - Mit Indre skriger, - som efter Blod en Tiger, - som en Ungkarl efter Koner og Piger, - efter et Ord fra Dig, sødmet af Smiger - Ved Ham, der fylder Vandbærens Kande - hver Nat, i de hede regnløse Lande, - og kaster til Nordpolen - over lis og Snee en Purpur- straale af Solen! - et Ord fra Dig er Erstatning - for denne Tvivlens og Skrækkens Forfatning 188 - et ord fra dig vil mig læge - vederqvæge - og pege - paa Muligheden - af Haab for Udueligheden - vil - naar du skriver mig til - udlette mig Rynken af Panden, - fylde mig Trøstens Bæger til Randen, - dreie Forstanden, - gjøre mig reent til en anden - hjælpe som Fanden - kortsagt, opfylde min Tomhed og Plathed - min Huulhed og Mathed - med Sødhed - og Blødhed - med Hvidhed - og Blidhed, - ganske - som en Liliehaand opfylder en Handske - Troen Fornuften - Rosenduften - Luften, - en guldløkket Nakke Hatten, - og Maanestraalerne Natten. p

Min Kone, den Stakkel - min Eensomheds Fakkell - min Sjæls Tabernakel - og dog mit daglige Kors og Spectakel, - hvem en Hex Bestemmelsen satte, - i hele sit Liv at gie Patte - og sig kun med Børn og Gryder befatte - beder dig hilset, som i det Fjerne - man hilser en Stjerne, - eller som, ommørket af Dalen - man sender en Hilsen til Nattergalen Hils ogsaa Brødrene, aandige, ranke, - fulde af Vittighed, Skjønhed og Tanke, - Christian og Carl, naar dem omfavner din Hytte, - og eder Alle Allah beskytte!

189

RITORNELLER

1

Den skønneste af alle Louiser,
At hun elsker mig, at hun elsker mig
Er en af hendes Capricer.

2

Hvor hans Manerer ere ridderlige!
Kun Skade, at hans ene Øie skeler,
Og at hans Handlinger er lidderlige.

3

I fire Døgn med Breve bombardeertes;
Den femte Aftenstund parlamenteertes;
Og sjette Nat hvad saa? - capituleertes.

4

Blomst af Forglemmigeien!
Man finder dig; man fæster dig ved Hjertet,
Og om et Øieblik, saa er du tabt paa Veien.

5

Blomst af Reinekloden!
Du svulmer alt - o snør dig ei formeget!
Husk, at din Frugt skal blive rund og moden.

6

Blomst af Skarntyden!
Ræk mig dit Bæger! det er fuldt til Randen,
Men jeg vil tømme denne Skaal for Dyden.

190

7

Blomst af Skovsyren!
Stol ei for trygt paa din fredede Uskyld,
Tørstig og ludende nærmer sig Tyren.

8

Han kunde havt, hvad jeg i Aftes fik,
Det Fjog, der fordrede en Lyd, et Ja -
Kan den forstaae et Ord, der ei forstaaer et Blik?

9

Lad du mig raade selv; jeg veed det nok at mage;
Jeg bryder ikke af, fordi jeg holder inde.
Hvo stort Spring gjøre vil, skal gaae tilbage.

10

Tag Fyren med Fipskjæg og Kalvekrydsnaalen,
Med Tandem af Guld og med Hælen af Sølv! -
Den, som ei kan faae Flesk, maa nøies med Kaalen.

11

Hvad klapper du Anselmo for, Ulrikke,
Og piner ham med dine søde Blikke -
Den Steen, du ei kan vælte, lad den ligge.

12

Hvortil nytte de evige Klager!
See dig om efter alskens Sager -
Ingen faaer nyt Brød, uden han bager.

191

13

Kjærestens Ansigt er blegt og Foden den hovner -
Han er alt skaldet - syv Aar var de forlovet -
Mine Venner! drik eders Øl, før det dovner.

14

Nu, lad ham komme; jeg er uforfærdet;
Jeg viger intet Haarsbred fra din Side;
Hilser han med Kaarden, saa takker jeg med Sværdet.

15

I Stuen skreg en pjaltet Børneflokk;
Paa Fruen hamrede en Knortestok;
Man spinder, som man reder til sin Rok.

16

Er det sandt - sagde Morten, og satte Huen paa Skraa -
At jeg er gjort til Hanrei, saa er vi ovenpaa!
Bønder er ikke Gæs, fordi de er graae.

17

Lad du ham sine høie Ord kun spilde;
Med alt sit Spræt han kommer dog forsilde,
De Haner gale mest, som gale ilde.

18

Ved et Forræderie af Silkekjolen,
Idet hun sprang med Lethed ud af Vognen,
Saae man - det Hemmeligste under Solen.

192

19

Hun satte sig med Ærbarhed paa Stolen,
Men under den forraadte Silkekjolen
De nydeligste Lægge under Solen.

20

Svøb dig i dine Laser, smaa Trifolie,
Din Tid kan komme! husk, at uden Taalmod
En Fattig er som Lampen uden Olie.

21

Med Gratie sig Dandsens Rækker krydse,
Vel hundred Fødder svæve over Gulvet -
To af dem gad jeg have Lov at kysse.

22

Er det ei skrækkelig kedsommelig,
At Bertha, der ifjor var saa guddommelig,
laar er gift og høifrugtsommelig.

23

Blomst af Jasminen!
Din lange Haarlok har jeg gjemt i Silke,
Lagt paa mit Hjerte skal den lindre Pinen.

24

Svøb dig i Pelsen og den bløde Muffe;
Du er saa tryg, skjøndt vi hinanden puffe,
I min Kareet, som i din Models Skuffe.

193

25

Blomst af Lillieconvallen!
Tidt føles Magten af rhetorisk Svada,
Men du beseirer med en barnlig Lallen.

26

Blomst af Riddersporen!
Din Silkekjoles Slæb opløfter Pagen,
Forfra den løftes af Majoren.

27

Den sødste af alle Luiser,
At hun elsker mig, at hun elsker mig,
Er en af hendes Capricer.

28

Springende Hare!
Jægere seer jeg, hvorhen jeg mig vender,
Angst som dit, er mit Hjerte, for Fare.

29

Springende Hare!
Naar vi trykker os begge for Skytten i Lei
Tænker jeg kan vi os sikkert forvare.

30

Blaa Petersilie
Fyldt i en Kylling og lagt om en Østers
Smager Du bedre end Blad af en Lilie.

194

31

Grønne Agurker!
Vantrevne, sure, forhærdede Kegler!
Lykkelig hvor kun er saadanne Skurker!

32

Summende Bræmse
Den Journalist gad jeg seet, som bedre
Bruger sin Braad og brumnier sin Remse.

33

Matte Fortælling!
Hvor mine Landsmænd puste paa Skeen
Slikke sig Munden rundt om din Vælling.

34

Knap, som jeg tabte,
Finder dig nogen, saa nytter du mere,
End som den Lykke jeg tabte.

35

Cactus, som med Purpurbægret blusser!
Ti Aar jeg saae dig tornefuld og treven,
Nu, ved din Blomstring, jeg med Rette studser.

36

Blomst af den brune Malve!
En Bræmse hænger ved dit Honninggjemme,
Lad ham ei tage alt; und mig det Halve!

195

37

Rosenknop saa fager!
Giv mig et Kys; to giver jeg tilbage;
Saa kan du ikke sige, jeg bedrager.

38

Allike, som hist paa Taget sidder;
Den hvide Due er din Dame,
Og du den sorte Ridder.

39

Kykylyky! i alle Gaarde lyder.
Som meget andet, har jeg hørt det ofte,
Men Gud maa vide, Glut, hvad det betyder.

40

Rør ei min Lok! Jeg er usynlig smykket!
Paa dette Sted - her hvor min Tinding brænder -
Har hun sin Læbes Rosenmærke trykket!

41

Jeg kunde sige, som er sagt af Flere:
"Jeg elsker dig!" - Men, hvad mit Hjerte føler
For dig, min Ven, o det er meget mere!

42

Stands lidt ved Blomsterne i dette Hjørne!
De kunde vredes, saae vi ikke paa dem, -
De Smukke, veed du, kan man let fortørne.

196

43

Ja, jeg bekjender høit og lydelig:
Næst ham, jeg elsker dig, - næst ham, - fast mere -
Ak Gud! kan du forstaae mig? er jeg tydelig?

44

Farvel! - bød hun - Farvel! - Der var i Skriget,
I Lyden af de sidste Ord, en Bristning,
Som den, hvorefter stumt sig strækker Liget.

45

I Hovdets Synken, Armenes Forlængelse,
I Afskedsblikkets langsomme Udslukkelse
Var der en taaredrukken Liigbegjængelse.

46

Men i det lange Kys, i Favntags-Heden,
I vore Hænders Tryk, i Troskabs-Eden
Var en Tilegnelse for Evigheden.

47

Og i de bittre Smerter Overmandelse,
- Selv i Resignationens mørke Taare -
Var der en Himmelfart og en Opstandelse.

48

En Stedmorsblomst du hefted mig paa Kjolen,
Og Svalerne fløi sorte langs med Jorden -
En Tordensky opvælted sig for Solen.

197

49

"Hvor jeg foragter Digteren, som røver!"
Døm ei saa strengt! Husk paa, jeg selv jo raner
Fra Dig den Sødme, som mit Digt behøver.

50

Min brogetklædte, brune Negerinde,
Afrikas Barn, med Hjertet fuldt af Hjemvee,
Vil hjælpe dig min Kammerdør at finde.

51

Ja, du har Ret! Vel maa du lee og hysse!
Enfoldigt, klodset Læberne bevæges,
Naar de vil tale, hvor de burde kysse.

52

Jeg skjænker dig min Pande - har du skrevet -
Den hule Kapsel efter Liliens Blomstring,
Ei et: memento mori, men et: husk, jeg leved!

53

En Femtenaars! En lang og smidig Unge!
Hvor luftig hendes Gang! hvor knipsk Fodskiftet!
Og i sin Trodsighed hun rækker Tunge!

54

Det Skjønhedsglimt, den Yndighed, jeg mægted
At liste fra dig, er paa disse Blade,
Som Sommerfuglens Vingestøv, fasthægtet.

198

55

Men ak, hvor ofte hang sig, hvad jeg røved
Af Deilighed, ved mine plumpe Fingre
Glandsløst og dødt, som Sommerfuglestøvet.

56

Jeg traadte dig paa Foden, da vi kjørte,
Jeg hvidsked dig i Øret, da vi dandsed.
Men du - du hverken følte eller hørte.

57

Det var i Nat som om jeg skulde dræbes -
Mit Veir blev væk - Jeg tænkte: Gudskelov!
Nu skal der ikke sukkes meer og flæbes!

58

Om Ingen mig begræd, mig vistnok smerted
Men lov mig, læg mig ingen Steen paa Graven
Der har saalænge ligget en paa Hjertet.

59

O, længe skal din Lærdom jeg erindre:
At Kjærligheden gjør hver Smerte større,
Og at den gjør hver lille Glæde mindre.

60

Jeg knælte for dig som en ung Platoniker -
Du bad mig sidde ned, jeg gjorde som du bad -
O, Amor er den rædsomste Ironiker!

61

Snørlivet sad, saa Ingen kunde klage,
Skjønpletten var endnu paa hendes Hage,
Og Næsen rynked hun som fordums Dage.

62

Det er en nederdrægtig slet Affaire!
Hun loved mig, paa Pletten her at være
Før Fem, og nu er Klokken Ti, min Kjære!

63

Den lysblaa Badevogn var trukket ud paa Sandet -
Man hørte Fnisen af de unge Skjønne -
Det var som Lilier blomstred under Vandet.

64

En dobbelt Regnbue lyste over Egnen,
Men dine Arme lyste meget mere,
Der holdt en Alperose ud i Regnen.

65

Jeg standsede i Midten af mit Buk -
Saa sort en Lidse paa en Barm, saa hvid!
Jeg tabte Fatningen - Du var for smuk!

66

Hæld Vand af tusind Blomster i mit Hoved!
Vift mig med Aftenkøjighedens Vifte!
Nu digter jeg igjen, - Gud være lovet! -

67

Som dette Vandfald gennem Lundens Myrter,
I sine Elskovsdages dunkle Minder
Erindringen høithulkende sig styrter.

68

Naar Kysset neppe mere Kysset føler
Fordi for hidsigt Læbe Læbe brænder,
Tryk dem i Barmens hvide Snee - det kjøler.

69

En foretrækker Stemmens Blidhed
En Blikkets Dyb, En Læbens Sødme
Jeg bekjender mig til Hudens Marmor-Hvidhed.

70

Til Legetøi for mine lystne Hænder
Gav hun i Vognens Mørke mig sit Armbaand
Af Guld og Perler - daarligt Bytte, Venner!

71

Jeg elsker Kløfterne i Mund og Hage,
Og Kindens Smilehul og Nakkens Grube,
Og fandtes ingen fleer, skal jeg ei klage.

72

En blegrød Albuspids veed jeg at hædre,
Naar den er rund og glat, som sjælden findes -
Men Knæets Marmorskal anstaaer mig bedre.

201

73

Naar Munden neppe mere Kysset føler.
Fordi for hidsigt dine Læber brænde -
Sænk dem i Barmens Alpesnee - det kjøler!

74

Tændernes skønne Stilling til hverandre
Er Tegn paa søde, sandselige Lyster -
Naturens Orden kan man ei forandre!

75

Interessant nok for en Skjønheds-Kjender
Er Nakkehaarets Snoening ved sit Udspring,
Men find, naar Knuden løses, hvor det ender.

76

Alt hvad Fornuftigt siges kan om runde
Snehvide Skuldre, har jeg sagt; til Gjengjæld
En af dem nu mig Hvilested forunde.

77

En Strøm af Ord, blandt stille Blomsterbuske,
Fra vore Læber perled, hastig, ivrig!
Hvorom det var - kan du, kan jeg det huske?

78

Som Nattergalen fløiter ved sin Bolig
Ei for at røbe Lidenskab og Attraa
Men for at lade ligegyldig, rolig

202

79

Vi vilde begge listelig med Sproget
Ved Hjelp af Tungens flydende Betoning
Gjensidig for hinanden skjule noget

80

Hvorledes Haanden er saa nem og skikket
Til flygtig Gliden og til sagte Trykken,
Veed den Uskyldigste paa Øieblikket.

81

Paa hver en Skygge speidende hun stirred,
Og lytted efter hver en Lyd i Natten -
Bestandig smukkere og meer forvirret.

82

Den Tid vil ogsaa komme, jeg mig trøster,
Da hun vil Intet andet see og høre
End Fakkell-Glandsen, som Gud Amor ryster.

83

Det var saa nydeligt, da, trykt mod Barmen,
Du hvidsked til mig: Ikke meer saaledes!
Men tag mig kjønt og ærbart under Armen!

84

Jeg lokker ei med Slangens Bugt og Blikke;
Kun med Forstandens Rangle, Tankens Glathed,
Besnærer jeg mit Rov - det nægtes ikke.

203

85

Utroskab er antik; da Helena sig jamred,
Og ei godvillig vilde følge Paris
Trak Venus hende selv til Sovekamret

86

De mørke Lindetræers Duft var deilig!
Hun bukked sig tilbage for at aande -
O denne svage Stilling - hvor beleilig!

87

Det er min egen Skyld, og ingen Andens -
Bebreided du dig selv - at jeg har feilet!
Nei - hvidsked jeg - nei, det er Ægtestandens !

88

I Oldtiden, som græske Sagn vil sige,
Tog Jupiter det Skjønneste fra Jorden,
Og loe i Skjæget af de Dødelige.

89

Alt skifter om! Jeg har Jupiter kyset -
Imens jeg favner Dig han staar paa Himlen,
Kold, skjælvende - og holder Lyset!

90

Hvergang den store Stjerne nu beklkker
Mig eensomvandrende I Sommernatten -
Jeg løfter Næsen høit, og spodsk jeg nikker.

204

91

Undskyldning bringes herved alle Taftes
Og andre fine Dame-Klædningstykker,
Der lod sig krølle noget igaaraftes!

92

En Hat selv, der var rynket og carreret,
Og ei saa ganske kort endda paa Skyggen,,
Har ei imindstemaade mig generet.

93

Hvor sandt et Ord, som jeg har hørt af Flere!
At, hvo som faaer den lille, hvide Finger,
Kan være sikker paa, at han faaer mere.

94

For ret at see en blaalig Plet, som brændte
I Halsens Liliehud - med rynket Næse
Skinsygens Furie sin Fakkeltændte.

95

At Natten er saa mørk, det er en Lykke!
Det passer sig saa godt! Det var om Natten
At Amor gjorde sit Besøg hos Psyche.

96

Riv dig kun løs og græd og vær kun bange!
Det er saa kjønt, at see dig Haanden vride,
Din Kamp med Lænkerne, du søde Fange!

205

97

Retsora en Halvgud, der Ambrosia nipper,
Beruset, vaklende om Skaalen fatter -
Saaledes ogsaa jeg, naar Kysset slipper.

98

"Godnat! Sovvel!" - O nei, endnu dog ikke!
Goddag! Godmorgen! Siden vi tog Afsked
Er der jo gaaet nogle Øieblikke.

99

Ved Kysset heftet i din Nakkegrube
Du gjøs og kasted dig tilbage - Hurtig
Jeg planted Kyssets Rose paa din Strube.

100

Jeg kunde have gjort det mere broget,
Løst Haarets tusind skønne Cataracter -
Men jeg er karrig - jeg vil gjemme noget.

101

Til Kys indbyder Armen, hvid og kjælen!
En deilig Tumbleplads den runde Skulder!
Men Kys paa Barmen gaae ret ind i Sjælen.

102

"Hvis Nogen saae os her - os to - alene!"
Hvad var det saa? Hvad andet vel at skue,
End Slyngningen af et par Blomstergrene?

206

103

Mn Ven, et Raad! Du vil en Lindring føle,
Naar altfor hedt du Læbens Kys har drukket -
Ved Dig i Sneen rundtomkring at kjøle.

104

Omkring din Deilighed i Kreds jeg summer,
Som Bremsen om det store Liliebæger,
Og først i Nektarkalken jeg forstummer.

105

Forlad mig! Gaa! Min Ro, mit Liv, min Ære,
Alt staaer paa Spil! For Guds Skyld lad mig være! -
Man troer det ei! Jeg adlød - Paa min Ære!

106

Du kan ei undres over, at jeg varlig,
Forsigtig næsten, speider i dit Aasyn -
Du veed, jo skjønnere, desmere farlig.

107

Jeg fandt i Dig en øm, vellystig Kone
Forledendag - og jeg er ei Herakles -
Hvad gjør dig da med eet til Amazone?

108

Blomst af Forglemmigeien!
Man plukker dig paa Gjærdet og i Grøvten, -
Et Øieblik, saa er du tabt paa Veien.

207

109

Blomst af Petersilien!
Lagt om en Østers og fyldt i en Kylling
Du passer meer end Rosen selv og Lilien.

110

Blomst af Salpiglossen!
Du lod, som om du snublede I Græsset,
Han hjalp dig op og gik - See dog til Tossen!

111

Blomst af Salvien!
Om ogsaa Mange kalde dig en Snerpe,
Dit lille Honninggjemme kjender Bien.

112

Blomst af Balsaminen!
Skjænk i mit Glas! hun sagde - dette Gjenskin
Paa Dugen, er min Nydelse af Vinen.

113

Blomst af Lupinen!
Hvert uforsigtigt Brev, du sendte, har jeg
Paa Øieblikket kastet i Kaminen.

114

Blomst af Jalappen!
Bevares, Frøken! jeg skal altid passe
At først gaee over Stenten, først op ad Trappen.

208

115

Blomst af Anemonen!
At pudse Lysene, det sømmer Manden,
At puste Lyset ud, er kjønt af Konen.

116

Blomst af Provencerosen!
Du faldt fra Brystet af en stjernet Herre,
Prøv til Forandring Munden af Matrosen.

117

Blomst af Storkesnablen!
Kan du forlange nogen bedre Frier?
Tænk! første Character og Æressablen!

118

Blomst af Gentianen!
Du lukker Døren op, jeg lukker Døren i,
Din Mand er ude just - der har du Planen.

119

Neglike, du bristende!
Hvad vil du i det gamle Frøkenkloster,
Saalænge du endnu er ung og fristende?

120

Blomst af Levkoien!
Tre Ellepiger saae jeg luftigt dandse -
En af dem fulgte jeg i Elverhøien.

209

121

Blomst af den brune Malve!
En Bræmse hænger ved dit store Bæger,
Lad ham ei tage Alt; und mig det Halve!

122

Cactus, som med Purpurbægret blusser!
Ti Aar jeg saae dig tornefuld og kluntet,
Nu, ved din Blomstring, jeg med Rette studser.

123

Tøffelblomst du søde!
Jeg havde ventet mig en streng Behandling,
Men dine Slag er smigrende og bløde.

124

Dunkle Skabiose!
Igennem Sørgedragtens Sorthed skimter
Jeg Purpur af en friskbedugget Rose!

125

Valmue! mørk i den marmorne Vase!
Nu har jeg seet dig! din brogede Turban!
Nu vil jeg hjem at drømme og rase!

126

Blomst af Potentillen!
Du er saa pæn, saa kruset og saa krøllet,
Ja selv din gamle Mand er pæn og pillen.

210

127

Blomst af den røde Diptanime!
Frygt el, at Schawlet brænder med det samme.
Fordi i Skumringen du kommer lidt i Flamme.

128

Hvidblomstrende, lille Dryade!
Alpehøit boer du! mange Trapper i Veiret;
Men jeg følger dig dog i den ensomme Gade.

129

Blomst af Hibisken!
Lyserød smulte du til mig ved Bordet -
Men immer stum op gabende som Fisken

130

Blomst af Sværdlilien!
Stolt er du, og kaster haanlig med Nakken,
Men jeg blæser ad dig og hele Familien!

131

Blomst af Aben!
Tag du dit Strikketøi, jeg tager Bogen -
Thi ellers døde vi beggeto af Gaben.

132

Han læser Spisesedlen med betænksom Mine:
Hummer og Krebs, Pigvarer, Negenaugen -
Hei! giv mig et Par friske Kys, Petrine!

133

Det er en nederdrægtig slet Affalre -
Hun loved mig, at være her paa Pletten
Før fem, og nu er Klokken ti, min Kjære!

134

Hun satte sig med Ærbarhed paa Stolen,
Men under den forraadte Silkekjolen
De nydeligste Lægge under Solen.

135

Med Gratie sig Dandsens Rækker krydse,
Vel hundred Fødder svæve over Gulvet -
To af dem gad jeg have Lov at kysse -

136

Er det ei skrækkelig kjedsommelig,
At Bertha, der ifior var saa guddommelig,
laar er gift og høifrugtsommelig?

137

Den sødste af alle sinaa Louiser,
At hun kan elske mig, det maa jeg sige,
Er en af hendes sødste Capricer.

138

Han har en Skilling ei til Lusesalve,
Men vil dog købe Persien og China,
Med Tilbud, at betale strax det Halve.

212

139

Ni Børn fik 'Rosa, høist ullig hinanden.
Hver Unge var sin Fader op ad Dage,
Men der var ikke en, som ligned Manden.

140

Nutids Novell og vandede Fortælling,
Hvor mine Landsmænd, Karl saavel som Kjælling,
Sig slikke Munden rundt omkring din Velling.

141

Min Kjærlighed er evig! raabte Clara,
Idet hun vandede sin Urtepotte -
Vandkanden hvidsked: jeg er Niagara!

142

Hvad i mit Hjerte dybest inde ligger?
Hvad Sjælen i sin mindste Afkrog gemmer?
Min Engel, vær dog ingen Posekigger!

143

Vi sad i Krogen, som sædvanlig, fjasende;
De Gamle spille deres Whist; med eet
Udraabte hun: jeg troer, at du er rasende!

144

Stryg du din Frues Kjoler og Tistille,
Stiv hendes Kraver, Skjorter og deslige -
Lad hendes stakkels Mand i Fred, Pernille!

213

145

Om Panden Baand, om Arm og HænderLaase,
Om Halsen firegange snoet en Lænke -
Men Munden - som er fri - hvor den kan vaase!

146

Din Haarvæxts Knude bringer mig i Harme
Alting vil jeg see løst og fra hverandre,
Som dine runde, melkehvide Arme.

147

Guds Viisdom see! Det øser ned med Spande,
Men alt som Himlen meer og meer sig skjuler,
Du løfter op, som til Erstatning, Hanne!

148

Hvad Under, mine Tanker er forfløine,
Og at min Pen gjør visse, gale Streger -
Forførerske, med dine skjælmske Øine -

149

"Lad ikke Sommershawlet glide, Ven,
Fra Skuldren ned, jeg kunde bide den!"
Hvordan? Kan du da ikke lide den?
Lægen.

150

Hans Blik er naglede til Loftets Planker,
Hans Haand til Ninas Arm, hvor Pulsen banker,
Men under Teppet finder du hans Tanker.

214

151

Nu er beselret Alt, som har os kysset,
Omfavn mig, Glut; jeg eier Bord og Stole,
Du har en Seng, og Penge staaer i Lyset.

152

Saamegen Fynd og Skarphed i Forstanden -
En saadan Masse Lov og Ret i Panden,
Men I en Seng saa dum som Fanden.

153

I alle Klubber gjør han Støi og Mudder,
om Frihed fører han et evigt Sludder,
Og bærer altid Schawlet for en Ludder.

154

I Luften fire Sommerfugle tumle
Et ømt Tagfat - men du, du staaer ved Muren
Nedslaaet, bitter, som den mørke Humle.

155

Om Livet kunde jeg med Haanden spænde,
Og meget kort var Dinas lette Kjole,
Men hendes Dyd, desværre, uden Ende.

156

Polakken drikker - det gjør ei vi Danske -
Champagne af sin Dandserindes Støvle -
Men lad mig drikke Duften af din Handske.

215

157

Hvor yndigt dine Lokker ogsaa svæve,
Hvor ziirligt dine Skjorter end sig hæve,
Er du dog ikke andet, end en Tæve.

158

I Vreden reiste sig hans Hovedhaar som Taarne,
Hans Næse steg, hans Vom, hans Røst sig hæved -
Kun een Ting hang, som altid, paa den Høivelbaarne.

159

Den gamle Degn var vederstyggelig,
Og Prækenen kun lidt opbyggelig,
Men ved din Side var jeg lykkelig.

160

Til Stevnet har din Hest dig bragt, skumhvid paa Bringen,
Du venter - slaaer i Haanden - lytter - hoster -
Omsonst! - En Kat gaaer over Gaden - ellers Ingen!

*

161

Den rosenrøde Viin i Kanden,
Paa Ruden lis, paa Arnen Gløder,
Og dig i Stuen - Ingen Anden!

216 *

162

Et Slør om Halsen og om Panden,
Lidt Maaneskin i Haugens Gange,
Og dig, som møder, Ingen Anden!

163

Med Stjerner er din Pengepung broderet,,
Med Zobel er din Silkepels garneret,
Kun Skade, at din Bagdeel er vatteret.

164

Med Sablen klirrende mod Sporen,
Snurbarten sort, Kasketten sat forsoren,
En Kæmpe ligner han, men en forloren.

165

Næsvisse Burrer i dit Skjørt sig kurre,
Maa jeg ei hjælpe dig at slippe fra dem?

Saa gaae du selv! du er den værste Burre!

166

Jeg kan ei lide ham; han har en Vorte,
Næsen er en Miil fra Munden borte,
Og desuden har han været forlovet med
Dorthe.

167

Han gjorde stor Opsigt i Byerne,
Thi hvor han gik, gik han paa Tæerne,
Hans Flipper naaede til Skyerne,
Og hvor han faldt, faldt han paa Knæerne.

217

168

Hvert Kys, jeg fik, var fulgt af hede Taarer -
Du vred din Haand, jeg jamrede Farvel!
Men Himlen lo, og Skoven hvidsked: Daarer!

169

Du vilde Vandets friske Straale smage,
Og holdt dit Hoved under Kildespringet
Jeg glemmer aldrig det i mine Dage!

170

Det styrted i Dit Ansigt, kyssed baade
Dig Mund og Pande, Hals og Barm og Hage,
Selv dine Slangelokker blev saa vaade!

171

Du smulte kun og rystede de lange
Bestænkte Haar omkring de røde Kinder
Og mine Kys - for dem er du saa bange!

172

De er dog idetmindste ei saa kolde!
Hvori din Angest egenligen ligger,
Skal mig nu ikke meer Bekymring volde.

173

Jeg traadte dig paa Foden, da vi kjørte,
Jeg hvidsked dig i Øret, da vi dandsed -
Men du - du hverken følte eller hørte.

218

174

En dobbelt Regnbue lyste over Egnen -
Men dine hvide Arme lyste niere,
Der holdt en Alperosenblomst i Regnen.

175

Vær hilset, Kildevæld, du som alene
Skumpladskende, høithulkende dig styrter
I denne mørke Skaal, blandt kolde Stene!

176

Rør ei min Lok! Jeg er usynlig smykket!
Paa dette Sted - her hvor min Tinding brænder,
Har hun for første Gang sin Læbe trykket!

177

Q dvæl ved Blomsterne i dette Hjørne!
De kunde vredes, saae vi ikke paa dem -
De Smukke, veed du, kan man let fortørne!

178

"Hvor jeg foragter Digteren, som røver!"
Døm ei saa strengt! Husk paa, jeg selv jo raner
Fra Dig den Sødme, som mit Digt behøver.

179

Ja du har Ret! Vel maa du lee og hysse!
Enfoldigt lyder Læbens Smigertale
Herefter vil jeg tie blot og kysse.

219

180

Flodguden kyssede dig mangegange
Du loe, og bød ham atter RosenkInden -
For mine Kys er du bestandig bange!

181

Om ogsaa de, som hans, sig ikke holde
Just indenfor de snevre, dumme Grændser
De er dog ikke nær saa kolde!

182

Hver Skjønhedsglimt, hver Yndighed, jeg mægted
At liste fra dig, er paa disse Blade
Som Sommerfuglens Vingestøv fasthægtet.

183

Men ak, hvor ofte hang sig, hvad jeg røved
Af Deilighed, ved mine plumpe Fingre
Glandsløst og dødt, som Sommerfuglestøvet.

184

Et Hvilested, det yndigste i Egnen,
Skabt for en Danae, er dette Grønsvær -
See, hvor sig buer Gyldenregnen.

185

Som Leda læner du dig til Platanen,
Med Dammens lunkne Vand ved dine Fødder
Og lokket af Din Skjønhed kommer Svanen -

220

186

Følg mig til hine graalige Cypresser!
I Skyggen vil vi, for en afdød Amor,
Mens Klokkeren ringer, læse Sjælemesser.

187

Din fine Læbe sagde ikke noget,
Og Blikket skjulte sig bag Silkelaaget
Men begge Kinder talte Rosensproget.

188

Det hører til Naturen her i Egnen
At Kjærtegn følges af en Taarebyge
Som Solens hede Stik af Sommerregnen.

189

En Femtenaars! Hvor lang og smidigsvungen.
Hvor luftig hendes Gang! hvor dristig Blikket!
Sødt i sin Trodsighed hun rækker Tungen.

190

At gjætte Alt, hvad her i Kurven, Julie,
Er fyldt - som Frugter af Din Blomstergave -
Det hører til de Ting, som er umulige.

191

Du maa modtage det, om ei Du vil det;
Om ogsaa hele Kurven endevendes,
Du maa beholde det, Du nødes til det.

221

192

Min Rosentid er omme; hvad forpligter
Mig nu til meer end rosenrøde Torne?
Hvem fordrer evig Ungdom af en Digter?

193

Jeg stammer ned fra Oldtids Guldenbørste,
Og en Metalring hænger mig i Næsen,
I hvert et Selskab er min Rang den første.

194

Jeg rev mig ud med Magt af hendes ømme
Omfavnelse - Godnat! Vi sees i Morgen! -
Nei, før! - Hvor da? - Ved du ei det? I Drømme!

195

Har du ei seet min Mand? hans stive Ryg?
Hans krumme Been? hans Næse? hans Paryk? -
O Gud! jeg elsker ham, han er - han er saa styg!

196

"Men hvordan skal det egentligen være?"
Veed du ei det, dit Fjog? Begynd da bare!
Saa maa det enten briste eller bære.